Dinimi Seviyorum

3

1. BÖLÜM *Sevgili Peygamberim*



Sayfa 8
(Sevgili Peygamberimiz)

2. BÖLÜM *Güzel Davranışlar*



Sayfa 38
(Allah Bizi Çok Seviyor)

1.
Bölüm

Sevgili Peygamberim



SEVGİLİ PEYGAMBERİM

Uzun zamandır Peygamberimizle ilgili bilgi edinmeyi çok istiyordum. "İşte şimdi tam sırası!" diye düşündüm. Çünkü bir hafta sonra Peygamberimizin doğum günü, yani mevlid kandiliydi. Büşra ve Kübra ile anlaştım. Kitaplar okuyarak, büyüklerimize sorarak Peygamberimizi araştırmaya, öğrendiklerimizi birbirimizle paylaşmaya karar verdik.

Çatı katında bir oda hazırladım kendime. Birkaç minder ve yastık, küçük bir kitaplık ve akşamları aydınlanmak için kandil, şirin bir oda oluşturmak için yeterli oldu. Günlerimin bir kısmını burada kitap okuyarak geçirdim. Bazen arkadaşlarım da bana katıldılar. Gözlerden uzak, oyunlar oynadık birlikte. Hikâyeler anlattık birbirimize.

Birkaç gün sonra anneannemin gül bahçesinde buluştuk. Peygamberimizden bahsetmek için bundan iyi yer olamazdı. Edindiğimiz ilginç bilgileri

arkadaşlarımızla paylaşamak için sabırsızlanıyorduk.

"Allah'ın en çok sevdiği insan kimmiş biliyor musunuz?" diye sordum önce.

Büşra ve Kübra "Kimmiş?" dediler merakla.

"Son peygamber olan, Peygamberimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi vesellem)" dedim heyecanla. "O dünyaya geldiği gece garip şeyler olmuş yeryüzünde. Meselâ, ateşe tapanların bin yıldır sönmeyen ateşleri sönmüş. Kâbe'nin içindeki bütün putlar devrilmiş. Gökyüzünde yeni ve parlak bir yıldız belirmiş ve daha neler olmuş neler..."

"Ben de Peygamberimizin mucizelerinden bazılarını öğrendim." dedi Büşra.

Kübra, "Mucize ne demek?" diye sordu merakla.

"Peygamberler Allah'ın izni ve yardımıyla olağanüstü bazı işler yapabilirler. Bunlara mucize denir. Yani peygamberler o işin olması için dua ederler, Allah da mucizeyi yaratır. Ancak peygamberlerin dışında hiç kimse mucize gösteremez." diye cevapladı Büşra. Sonra da anlatmaya başladı:

"Hendek savaşı öncesinde Medine'de açlık sıkıntısı belirmiş. Câbir adındaki bir sahabi sahip olduğu tek oğlağını kesmiş. Hanımı da güzelce pişirmiş. Evlerindeki dört avuç arpayı da öğütüp ekmek yapmış. Hazreti Câbir, Peygamberimizi birkaç arkadaşıyla birlikte yemeğe davet etmiş. Peygamberimiz de sahabi efendilerimizin hepsini bu yemeğe çağırmış. Sayıları bin kişi kadarmış. Peygamber Efendimiz yemeğin bereketlenmesi için Yüce Allah'a dua etmiş. Allah'ın izniyle gelenlerin hepsi doymuş, ama yemek ve ekmek hâlâ olduğu gibi duruyormuş. Peygamberimiz, Hazreti Câbir'e "Kalan



yemeği de ailene ve komşularına ikram et." demiş. İşte böyle, Peygamberimizin duasıyla yiyecek ve içecekler bereketlenir, artarmış."

"Ama buna rağmen Peygamberimiz son derece alçakgönüllü imiş." dedi Kübra. "Dileseymiş Allah onu kral peygamber de yapar, ona lüks bir hayat yaşatırmış, ama O diğer insanlar gibi sade yaşamayı tercih etmiş. Bir gün Hazreti Ömer (Radıyallahu anh), Peygamberimizi ziyarete gelmiş. Peygamberimiz, üzerine uzandığı hasırda doğrularak onu karşılamış. Ancak, teninde hasırın izi varmış. Hazreti Ömer duygulanmış ve üzülmüş. Neden üzüldüğünü soran Peygamberimize, "Ey Allah'ın resûlü, krallar rahat döşeklerde sefa sürüyor." demiş. "Hâlbuki sen Allah'ın en sevgili kulu olduğun hâlde birkaç parça eşya ile idare ediyorsun." Peygamberimiz gülümsemiş ve şöyle teselli etmiş arkadaşını: "İstemez misin ey Ömer, dünya onların olsun, ahiret bizim!"

"Acaba bununla ne anlatmak istemiş?" dedi Büşra.

"Bunu ben de tam anlayamamış ve anneme sormuştum." dedi Kübra. "Annemin söylediğine göre Peygamberimizin burada asıl anlatmak istediği dünya hayatının geçici olduğuymuş. Asıl önemli olan ahiret hayatıymış. Çünkü orada insanlar sonsuza kadar kalacakmış."

"Aslında O kendisinden çok, diğer insanlar için yaşamış." dedim. "Mekke yakınlarında Taif adında güzel bir şehir varmış. Peygamberimiz, puta tapan Taifliler'i uyarmak, İslâm'a davet et-





mek için, evlâtlığı Zeyd ile birlikte bu güzel şehre gitmiş. Taifliler O'nun davetini kabul etmedikleri gibi, bir de O'na hakaret etmişler.

Peygamberimiz Taif'ten çıkmak zorunda kalmış. Ancak alay etmekle yetinmeyen Taifliler, gençleri ve çocukları kışkırtıp yolun iki yanına dizmişler.

Yüce Peygamberimizi taş yağmuruna tutmuşlar. Peygamberimiz, Zeyd'in bütün çabalarına rağmen yaralanmış. Hatta ayakkabıları kanla dolmuş. Taifliler, sıcak havada yoruluncaya kadar, kıymetini bilmedikleri bu kutlu ziyaretçilerin peşini bırakmamışlar.

Epey sonra Peygamberimiz, yol kenarındaki bir bağın gölgesinde oturmuş. Tam bu sırada, yanı başında, vahiy meleği Cebrail belirmiş. "Ey Muhammed, Allah sana yapılanları görüyor. Beni O gönderdi. Emret, şu dağları bu kötü insanların başına geçireyim!" demiş. Ancak Peygamberimiz bu teklifi kabul etmemiş. Çünkü O son derece merhametliymiş. Böyle bir durumda bile kimseye beddua etmek istemiyormuş. "Bunların nesillerinden, yüzyıl sonra da olsa iman edecek birisi gelecekse, onları helâk etmeni istemem Ya Rabbî!" demiş.

Sonra da ellerini açıp, çaresizliğinden dolayı Allah'ın affına, merhametine ve yardımına sığınmış. Allah, O'nun dileğini karşılıksız bırakmamış. Olanları izleyen bağ sahiplerinin kalbine acıma duygusu vermiş Rabbimiz. Addas adındaki Hıristiyan hizmetçilerini ona gönderip üzüm ikram etmişler. Peygamberimiz üzümü eline alıp, "Bis-

millâh" diyerek yemeğe başlamış. Addas bu kelimeyi duyunca çok şaşırmış. "Bu yörenin insanları bu sözü söylemezler!" demiş. Peygamberimiz ona nereli olduğunu sormuş. Ninovalı bir Hıristiyan olduğunu öğrenince, "Demek ki sen, iyi insan kardeşim Yunus Peygamberin memleketindensin." demiş. Addas iyice şaşırmış. "Sen Yunus Peygamberi nereden biliyorsun?" diye sormuş. Peygamberimiz, "O benim kardeşim gibidir. O peygamberdi, ben de son peygamberim!" deyince, Addas gökte aradığını yerde bulmuşçasına sevinçle Peygamberimize sarılıp elini öpmüş ve hemen Müslüman olmuş."

"Peygamberimiz ne kadar sabırlı ve merhametliymiş!" dedi Büşra.

"Üstelik çok da cömertmiş." diye ekledi Kübra. "Kazandığı bütün malı mülkü Allah rızası için isteyene, ihtiyacı olana gözünü kırpmadan verirmiş. Huneyn savaşından sonra, Safvan adında bir adam, Peygamberimizin ganimet olarak kazandığı deve sürüsüne hayran hayran bakıyormuş. Peygamberimiz durumu fark edince, "Bakıp beğendiğin o develer senin olsun!" demiş ve üç yüz deve ile beraber daha bir çok şey vermiş. Adam, Peygamberimizi çok sevmiş ve hemen yaşadığı köye gidip şöyle demiş: "Ey halkım, gelin Müslüman olun! Çünkü Hazreti Muhammed öyle çok veriyor ki, ancak fakirlikten korkmayan ve Allah'a tam olarak güvenen insan böyle verebilir!" O adam ve köy halkı Peygamberimizin bu cömertliği karşısında Müslüman olmuş.

Peygamberimiz için, insanların gönlünü kazanmak bütün dünya malından daha değerliymiş. "Bir tek insanın Müslüman olmasına vesile olmak, üzerine güneşin doğup battığı her şeyden hayırlıdır." buyurmuş.

"Peygamberimiz, çocukları çok sever ve korurmuş." dedim. "Bir gün çarşıdan eve giderken iki gözü iki çeşme ağlayan küçük bir kızla karşılaşmış. Neden ağladığını sormuş. Küçük kız



"Ben bir hizmetçiyim. Ev sahibi un almam için para vermişti. Ama parayı kaybettim." demiş. Peygamberimiz, üzerinde olan bütün parayı küçük kıza vermiş. Ancak kız ağlamaya devam etmiş. Peygamberimiz, "Kaybettiğin paraya kavuştun. Hâlâ niçin ağlıyorsun?" diye sormuş. "Eve geç kaldım. Beni dövmelerinden korkuyorum." demiş küçük kız. Peygamberimiz kızın elinden şefkatle tutmuş. "Korkma yavrum, gel benimle." demiş. Onu eve kadar götürmüş. Kapıya gelince, dışarıdan ev sahibine selâm vermiş. Ancak, kapı üçüncü selâmdan sonra açılmış. Peygamberimiz, "İlk selâmımı duymadınız mı?" diye sormuş. "Duyduk, ama sesinizi tekrar tekrar duymayı ve selâmınızın artmasını istedik. Size canımız feda olsun ey Allah'ın Resulü! Buraya kadar niye zahmet ettiniz?" demişler. Peygamberimiz, "Şu kızcağız geç kaldığı için dövülmekten korkuyordu. Bu sebeple onu size kadar getirdim." demiş. Ev sahipleri Peygamberimizin ziyaretine öyle sevinmişler ki, "Buna sebep olan kız artık hizmetçimiz değil, evlâdımız sayılır." demişler.

"Torunları Hasan ve Hüseyin'i de sırtında dolaştırırmış." dedi Kübra. "Bir gün Hazreti Ömer bu manzarayı gördüğünde çocuklara, "Ne güzel bineğiniz var!" diye şaka yapmış. Peygamberimiz de Hazreti Ömer'e "Ne güzel süvari onlar!" diye karşılık vermiş."

"Peygamberimiz sadece insanlara değil, bütün canlılara karşı çok merhametliymiş." dedi Büşra. "Peygamberimiz ve arkadaşları bir yolculuk dönüşünde ağaçlık, bir arazide mola vermişler. Bu sırada arkadaşlarından bazıları kuş yuvası görmüşler. Yavru kuşları alıp sevmeye başlamışlar. Anne kuş gelmiş ve telâşla çırpınmaya başlamış. Peygamberimiz durumu fark edince, yavruların hemen yuvaya konmasını emretmiş."

"Bir keresinde de Peygamberimiz zayıf mı zayıf bir deve görmüş. Zavallı deve Peygamberimizden yardım



istercesine ağlayarak O'na bakıyormuş. Peygamberimiz önce deveyi severek sakinleştirmiş. Sonra da sahibini çağırıp deveye iyi bakmasını ve onu fazla yormamasını istemiş."

"Peygamberimizin merhameti kadar cesareti de yüksekmiş!" dedim. "Mekke'den Medine'ye hicret edeceği gece evini Mekkeli müşrikler sarmış ve onu öldürmek istemişler. Buna rağmen sakince dışarı çıkmış. Yasin sûresinin ilk âyetlerini okuyarak aralarından geçip gitmiş."

"Yine bir gün, arkadaşlarıyla birlikte yolculuktan dönerken bir yerde mola vermişler. Sevgili Peygamberimiz bir ağacın gölgesinde dinlenirken uyuyakalmış. Oradan geçen bir müşrik, Peygamberimizin ağaçta asılı olan kılıcını almış ve O'nu öldürmek istemiş. Peygamberimiz hemen uyanmış. Adam O'na, "Şimdi seni benim elimden kim kurtarabilir!" diye bağırmış. Peygamberimiz cesurca ve gür bir sesle "Allah!" demiş. Adam öyle korkmuş ki kılıç elinden düşmüş."

"Allah'a imanı ve güveni ne kadar güçlüymüş!" dedi Kübra. "Tabi Allah da bu güveni karşılıksız bırakmamış!"

"Evet," dedim. "Allah O'nu yarattığı her şeyden üstün tuttuğu hâlde, O Allah'a herkesten çok ibadet etmiş. Hatta bazen namaz kılarken ayakları şişinceye kadar ayakta dururmuş. Bir gün Hazreti Aişe annemiz "Ey Allah'ın Resûlü, hiçbir günahın olmadığı hâlde niçin bu kadar çok ibadet ederek zahmet çekiyorsun?" deyince Peygamberimiz ona, "Allah'a şükreden bir kul olmayayım mı?" diye karşılık verirmiş."

Anlatağımız, paylaşacağımız ve hatta öğreneceğimiz o kadar çok şey vardı ki... Okudukça okuyasım geldi Peygamberimin hayatını. O'nu çok sevdim ve O'nun ümmetinden olduğum için şanslı olduğumu düşündüm. Ama bu yeterli değildi. Yüce Peygamberime lâyık olmalıyım. O'nu örnek almalıydım yaşantımda. Müslümanlık da bu değil mi zaten?

Sevgili Peygamberimiz için bir şiir yazarak, duygularımı, düşüncelerimi anlattım. Sizinle de paylaşmak istiyorum şiirimi:

Allah sevdi kullarını.
Görünce yanlışlarını,
Gönderdi en sevdiği insan
Hazreti Muhammed'i;
Aydınlatsın diye yollarını...

O gelince,
Rahmet indi yeryüzüne.
Kimi kaçtı o rahmetten,
Kıymetini bilmeden,
Kimi yararlandı gönlünce.

Oysa yalnız iki hayat var:
Ahiret geniş, dünya dar.
İkisini de istersen,
Mutluluğun peşindeysen,
İzle O'nu sonuna kadar.

SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZ

O'nun mübarek teni güzel bir renkte olup,
hafif kırmızılıkta karışık nuranî bir beyazlıktaydı.
Teri güller gibi kokar, tebessüm edince
dişleri inci gibi parlardı.
Anber kokulu saçları düz ile kıvırcık arası dalgalıydı.
Uzuna yakın orta boylu, iri ve dolgundu.
İki omzunun arası biraz geniş, elleri ayakları
biraz irice, kaşları biraz büyükçe idi.





RÂFİ

Günümüzden yaklaşık bin beş yüz yıl önceydi. Peygamber Efendimizin döneminde Râfi adlı sevimli, güleç yüzlü bir çocuk yaşardı Medine'de.

Hurmaların olgunlaşmaya başladığı mevsimdi. Bir gün hurma bahçelerinden birinin yanından geçerken, çok acıktığını hissetti Râfi. Bahçeye girip hurmalardan yemek istedi. Hurmalar oldukça yukarılardaydı ve onları alabilmek için ağaçlardan birine taş atmaya başladı. Tam bu sırada bahçe sahibi Râfi'yi yakaladı. Râfi'yi alıp, doğruca Peygamber Efendimizin yanına götürdü. Durumu Peygamber Efendimize anlattı.

Bu sırada Râfi'nin yüzü kızarmış, başını öne eğmiş ve yaptıklarına pişman oluştu. Kendisine ne ceza verileceğini merak ediyordu.

Sevgili Peygamberimiz, Râfi'nin bu durumunu görünce tebessüm ederek:

– Ağaçları niçin taşlıyorsun evlâdım, diye sordu.

– Çok acıkmıştım Efendim, karnımı doyurmak istedim, diyebildi Râfi utanarak.

Peygamber Efendimiz, Râfi'nin saçlarını okşayıp şefkatle ona:

– Ağaçları taşlama evlâdım, eğer çok istiyorsan, sahibinden izin alıp, yere düşen hurmalardan yiyebilirsin, dedi. Sonra da Râfi için şöyle dua etti: "Allah'ım, bu yavrucuğun karnını sen doyur."

Gül yüzlü Peygamberimizin sevgi ve şefkat dolu davranışı sebebiyle hatasını anlayan Râfi, bir daha böyle yanlış bir davranışa asla teşebbüs etmedi.



HİZMET SEVDASI

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, bir gün arkadaşlarıyla yolculuktan dönüyordu. Peygamberimiz ve arkadaşları, bu uzun yolculukta hem çok yorulmuş, hem de acıkmışlardı. Sonunda bir hurmalıkta oturup dinlenmeye karar verdiler.

Sahabe Efendilerimizin çoğu hurma ağaçlarının altında istirahate çekilmiş, aralarında tatlı bir sohbet başlamıştı. Bu sırada bazı sahabeler de onlara yemek hazırlamak için harekete geçtiler. Aralarında bir görev paylaşımı oldu. Bir sahabe, "Ben yemek pişireyim." diye görev üslenince, diğeri "Ben su getireyim.", bir başkası da "Ben ateş yakayım." dedi. Onları dikkatle dinleyen Peygamber Efendimiz tam bu sırada konuşmaya katıldı ve "Öyle ise ben de odun toplayayım." buyurdu.

Sahabe Efendilerimiz, O'na karşı sevgi ve saygıyla dopdolu bir üslûpla:

– Ya Resûlâllah, biz bütün işleri yaparız, siz çok yoruldunuz, dinlenin biraz, dediler.

Efendiler Efendisi Sevgili Peygamberimiz de:

– Bilirim ki sizler bu hizmetleri yaparsınız, fakat başkaları hizmet ederken, ben seyirci kalmaktan çok

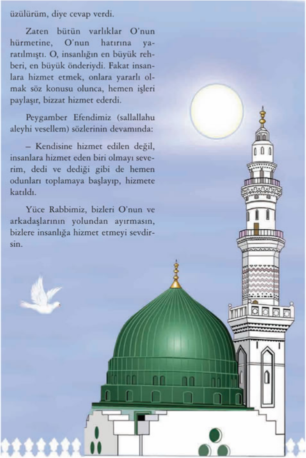
üzülürüm, diye cevap verdi.

Zaten bütün varlıklar O'nun hürmetine, O'nun hatırına yaratılmıştı. O, insanlığın en büyük rehberi, en büyük önderiydi. Fakat insanlara hizmet etmek, onlara yararlı olmak söz konusu olunca, hemen işleri paylaşır, bizzat hizmet ederdi.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) sözlerinin devamında:

– Kendisine hizmet edilen değil, insanlara hizmet eden biri olmayı severim, dedi ve dediği gibi de hemen odunları toplamaya başlayıp, hizmete katıldı.

Yüce Rabbimiz, bizleri O'nun ve arkadaşlarının yolundan ayırmasın, bizlere insanlığa hizmet etmeyi sevdirsin.



PEYGAMBER EFENDİMİZİN NÜKTELERİ






OTUZ ÜÇ YAŞ

Cennetle müjdelenen sahabelerden Zübeyr bin Avvam'ın annesi Safiye Hanım, bir gün, Peygamberimizin huzuruna geldi:

– Ya Resûlâllah, benim için dua et de cennete gireyim, dedi.

Sevgili Peygamberimiz bu yaşlı teyzeye lâtife yaparak:

– Yaşlı kadınlar cennete giremez, deyince kadın bir an için çok üzüldü.

Peygamber Efendimiz bunu fark etti. Onun daha fazla üzülmesini istemediği için:

– Kadınlar ihtiyar olarak değil de genç olarak cennete girecekler demek istedim, buyurdu. İnsanların cennete otuz üç yaşında genç olarak gireceklerini anlatarak onu teselli etti.

Bunun üzerine Safiye Hatun sevinerek oradan mutlu ve memnun ayrıldı.

DEVE YAVRUSU

"Abdullah" isminde bir sahabe, Peygamber Efendimizi ziyaret edip O'na bir ihtiyacını arz edecekti. O'nun mescitte olduğunu öğrenince, aceleyle oraya gitti. Bu sırada Peygamberimiz, Hazreti Ebubekir ve Hazreti Ömer'in de içinde bulunduğu ashabıyla sohbet ediyordu.

Abdullah (radıyallahu anh) mescide girip selâm verdi ve :

– Ya Resûlâllah, bir deveye ihtiyacım var, bana bir deve verebilir misiniz, diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz ona lâtif bir şaka yaparak:

– Abdullah, seni bir deve yavrusuna bindireyim, dedi.

Bu söz üzerine Abdullah pek memnun olmayıp:

– Ya Resûlâllah, ben deve yavrusunu ne yapayım, o beni taşıyamaz ki, deyince Peygamber Efendimiz tebessüm ederek:

– Her deve mutlaka bir devenin yavrusu değil mi, buyurarak, deve yavrusuyla neyi kastettiğini izah edince, oradakilerin hepsi bu güzel şakaya güldüler.

İKİ KULAKLI ÇOCUK

Peygamber Efendimiz, çocuklarla şakalaşır, yer yer onların oyunlarına katılır ve onları sevindirirdi. Hatta sahabeler, bütün hayırlı ve güzel işlerde olduğu gibi çocuklarla şakalaşmada ve onları sevmede de Peygamberimizin en önde olduğunu anlatmıştır.

Hazreti Enes (Allah ondan razı olsun.) on yaşından itibaren, hizmet etsin diye annesi tarafından Peygamberimize teslim edildi.

Sevgili Peygamberimiz on yaşından itibaren İslâm dinine hizmet etmeye başlayan bu çocuğu sever, ona bazen "iki kulaklı Enes" ya da "Seni gidi iki kulaklı" diye şaka yapardı.

Peygamberimizin bu güzel şakasında şunları görüyoruz:

Birincisi Sevgili Peygamberimiz, şaka yaparken dahi her şeyin doğrusunu söylemiştir. O şaka yaparken en küçük bir yalan söz söylememiştir.

İkincisi de Efendimiz, Hazreti Enes'e "iki kulaklı" diye hitap ederken, onu "söylenenleri dikkatli dinlemeye ve anlamaya" özendirmek istemiştir. İşte Peygamber Efendimizin bütün nükteleri, lâtifeleri, şakaları, esprileri böyle eğitici ve öğreticiydi.

ZÂHİR BİZİM TARLAMIZ

Peygamber Efendimizin bütün arkadaşları, O'nu çok severdi. Bunlardan biri de "Zâhir" adında, köyde yaşayan bir sahabeydi. Zâhir (Allah ondan razı olsun.), köydeki tarlasında yetiştirdiği sebze ve meyvelerden, çiçeklerden Peygamber Efendimize getirir, hediye ederdi. Sevgili Peygamberimiz, Zâhir için şu espriyi yapardı:

– Zâhir bizim tarlamız, biz onun şehriyiz.

Bu nüktenin altındaki gerçek, Peygamberimizin Hazreti Zâhir ile hediyeleşmesiydi. Çünkü Sevgili Peygamberimiz kendisine köyden getirilen bu hediyelere, şehirdeki ürünlerden hediye ederek karşılık verirdi.

Bir gün Zâhir yine köyde yetiştirdiği ürünleri şehre getirmişti. Onları pazarda satmak için kendisine bir yer arıyordu. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi vesellem) de bu sırada pazar yerindeydi. Zâhir'i gördü ve onu takip edip, elleriyle gözlerini kapatarak:

– Bu köleyi alacak var mı, dedi.

Gözlerini kapatanın Resûlullah olduğunu anlayan Zâhir:

– Ya Resûlâllah, bana kimse bir kıymet biçmez, değer vermez. Çünkü benim yüzüm çirkindir, deyince Allah'ın sevgili elçisi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, ona şu tatlı ve güzel sözü söyledi:

– Ey Zâhir, dıştan bakanlar kıymet vermese de Allah katında senin değerin çok büyüktür.

MUHAMMED'İM

Feda olsun sana canım,
Sensiz geçmez hiç bir ânım,
Cemâlindir tek murâdım,
Benim cânım Muhammed'im...

Ömrüm sensiz zarardadır,
Aklım sensiz firardadır,
Gönlüm sensiz dardadır,
Benim cânım Muhammed'im...

İki cihan güneşisin,
Şu gönlümün neşesisin,
Gonca güllerin eşisin,
Benim cânım Muhammed'im...

Engin Nigâr
(İlâhî Bahçesi - 1)



KULAK

Başımızın her iki tarafına yerleştirilen kulaklarımız, sesler ile irtibatımızı sağlar. Yağmurun şıpırtısını, rüzgârın uğultusunu, kuşların cıvıltısını konuşmaları, radyo ve TV'den gelen sesleri kulaklarımız sayesinde duyarız.

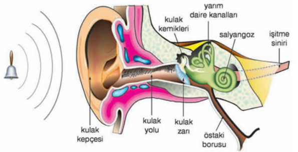
Kulak kepçeleri olmasaydı sesi toplayamaz ve sesin yönünü tayin edemezdik.

Dış kulak, orta kulak ve iç kulak olmak üzere üç kısımdan oluşan kulağımız, ancak 20 ile 20 000 frekans arasındaki sesleri duyabilir. Acaba hiç düşündünüz mü böyle bir sınırlama olmasaydı ve her sesi duysaydık hâlimiz ne olurdu? Hiç sormayın, o zaman mikropların ayak seslerinden dahi rahatsız olur, yüksek sesleri duyunca da beynimiz zonklardı. Kısacası hayat çekilmez hâle gelirdi.

Orta kulakta birbirine eklemlerle bağlı olan örs, çekiç ve üzengi kemikleri bulunur. Kulak zarıyla temas hâlinde olan çekiç kemiği, gelen sesleri örs kemiğine ve örs kemiği de üzengi kemiğine iletir.

İç kulakta ise içi sıvı ile dolu olan ve dış görünüşü itibarıyla salyangoz kabuğuna benzeyen işitme sinirleri vardır. Bu sinirler ses dalgalarını beyne iletir. Beyin, bu ses dalgalarını değerlendirerek duymamızı sağlar.

Ayrıca kulağımız vücuttaki dengeyi de ayarlar. İç kulağa yerleştirilen denge mekanizması; ayakta durmamızı, yürümemizi, oturup kalkmamızı ve başımızı dik tutmamızı sağlar. Kulağımızdaki denge mekânizması bozulsa oturamaz, ayakta duramaz, başımızı dik tutamaz ve bu yazıyı okuyamazdık. Demek ki vücudumuzdaki diğer organlar gibi kulaklarımız da "hassas ölçülerle" en uygun biçimde yaratılmıştır.



ALLAH RESÛLÜ NEREDE ?

Mekkeli müşrikler, Müslümanlardan Bedir yenilgisinin intikamını almak için, Uhud'da bir kez daha inananların karşısına çıkmışlar ve hınçla Müslümanlara saldırmışlardı. Yüce rehberimiz Hazreti Muhammed'in önderliğinde, kahramanca mücadele eden Müslümanlar, sayıca kendilerinden kat kat üstün olan müşrikleri perişan etmişti. Savaş Müslümanların zaferiyle sonuçlanmak üzereydi. Peygamberimiz, savaş başlamadan önce önemli bir noktaya yerleştirdiği okçulara, "İkinci bir emir gelmedikçe yerinizi terk etmeyin!" emrini vermişti. Okçular, "Nasıl olsa savaşı kazandık." düşüncesiyle, Peygamber Efendimizin emrini unutarak yerlerini terk edince, savaşın yönü değişmişti. Nöbetin terk edildiği bölgeden, müşrikler yeni bir saldırıya geçtiler. Başta Hazreti Hamza (Radyallahu anh) olmak üzere, onlarca sahabi şehit olmuştu. Hatta Peygamberimizin mübarek yüzüne zırhının demirleri batmış, iki dişi de kırılmıştı.

Savaşın sonlarına doğru, Peygamberimizin şehit edildiğine dair haber yayılmış, bu haber Medine'ye kadar ulaşmıştı. Haberi duyan Müslümanlar, büyük bir üzüntü ve endişeyle, işin aslını öğrenmeye çalışıyorlardı. Bunların içinde kalbi Allah ve peygamber sevgisiyle dopdolu kutlu bir kadın vardı: Sümeyra annemiz... Bu haberi duyunca beyninden vurulmuşa döndü. O, kalbi sevgi ve şefkatle dolu bir anneydi. Kocasına sadık bir eş, babasına sevgi ve saygıyla dolu hayırlı bir evlâttı. Kocası Abdullah'ı ve evlâtlarını Peygamber Efendimizin yanında savaşması için Uhud'a göndermişti. Babası da onlarla birlikte Uhud'a gitmişti.

Sümeyra anamız bu haberi duyar duymaz yerinden ok gibi fırlayarak Medine'den çıkıp, altı kilometrelik yolu koşa koşa katetti. Babasının, kocasının ve evlâtlarının durumundan henüz haberi yoktu. Zihnindeki tek düşünce şuydu: "Peygamber Efendimize ne oldu?" Bütün hücrelerini bu endişe kaplamıştı. "Allah Resulü'nün vefat ettiği yerde siz neden hayattasınız?" diyordu çevresindekilere.

Uhud'a yaklaşınca birisinin bir el işaretiyle babasının cansız bedenini



göstererek: "Sümeyra işte baban burada şehit oldu!" sözüne karşılık, "Resulullah nerede?" diye sordu. Herkesin babasını sevdiği kadar o da babasını seviyordu. Ama şu anda onun Allah Resûlü'nden başkasını düşünecek hâli yoktu.

Sümeyra Anamız biraz daha ilerleyince, bir el daha kalkarak ona evlâtlarını işaret etti. "Sümeyra işte oğulların burada şehit düştüler..."

Kalbi evlât sevgisiyle dopdolu şefkatli bir anneydi. Fakat şu anda evlâtlarını da düşünemezdi. Evlâtlarının gösterilmesine karşılık yine o "Resulullah nerede?" diyordu.

Biraz sonra kocası Abdullah'ı gösterdiler. Kocası da şehit düşmüştü. Sümeyra anamız; hâliyle, tavrıyla sanki "Resulullah olmadıktan sonra, neyleyeyim babayı, evlâdı... O olmadıktan sonra neyleyeyim efendiyi ve akrabayı!" diyor ve hiç durmadan "Resulullah nerede?" diye soruyordu.

Biraz sonra Sümeyra annemizi Sevgili Peygamberimizin yanına götürdüler. Bu büyük kadın Peygamber Efendimizin hayatta olduğunu öğrenince, Allah'a şükrederek, sevincinden secdeye kapandı ve Resulullahın yanına kadar emekleyerek geldi. Peygamber Efendimizin cübbesini öperek, şu tarihî sözü söyledi:

"Sen hayatta olduktan sonra, bütün musibetler ve sıkıntılar bana hafif gelir Ya Resûlallah!"

Bu sözün altında şu duygular gizliydi: "Ey Allah'ın Resûlü! Gökyüzü parçalanıp başıma düşse, yer yarılıp beni yutsa bile, eğer sen hayattaysan, bunların hepsi bana hafif gelir. Yeter ki sana bir kötülük gelmesin."

İşte Allah'ın en seçkin kulu biricik önderimiz Sevgili Peygamberimizin kadın erkek ashabının gönlündeki yeri buydu. Yüce Rabbimiz bizim gönlümüzü de O'nun sevgisiyle doldursun.





SENİ HATIRLATIR

Seni hatırlatır papatyalar, zambaklar, güller, sümbüller...
Seni hatırlatır güvercinler, serçeler, bülbüller...
Seni hatırlatır arılar, karıncalar, desen desen kelebekler.
Açılan ellerimiz, senden, yalnızca senden yardım bekler!

Seni hatırlatır; atomlar, hücreler, zerreler ve küreler...
Seni hatırlatır; yıldızlar, aylar ve güneşler.
Seni hatırlatır; gökyüzü ve yağmur yüklü bulutlar,
Sende gönüllerimiz, sadece sende umutlar!

Seni hatırlatır saat gibi çalışan kalbimiz...
Seni hatırlatır bir bebeğin tebessümü, tertemiz...
Seni hatırlatır kalem tutan elimiz ve göz penceremiz...
Sen yarattın bizleri, bir gün sana döneceğiz hepimiz!

Ahmet Hüdâverdi



BİRE BİN VEREN TOHUMLAR

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm; fakirlere, muhtaçlara yardım etmeyi pek severdi. Bir gün ihtiyaç sahipleri için yapacağı yiyecek, giyecek yardımlarını önceden hazırlamış, sonra onları davet etmişti.

Peygamber Efendimiz, davete gelenleri tebessümle karşılayıp, her biriyle ilgilendi. Sonra da hediyelerini vererek, onları mutlu ve memnun bir şekilde uğurladı. Elinde ne var ne yok hepsini Allah yolunda dağıttı.

Yardım dağıtma işinin tamamlandığı dakikalardı. Peygamberimizin davetine geç kalan birisi uzaklardan koşarak geldi. Ona verilebilecek ne bir giyecek ne de bir gıda kalmıştı. Adam, kendisine bir şey kalmadığını anlayınca, bir an için üzüldü.

Peygamber Efendimiz bu durumu fark edince, hemen onu teselli ederek:

– Üzülme, dedi. Sana da bir çare bulabiliriz.

Bu yoksul kişi, dikkatle Peygamber Efendimizi dinlemeye başladı. Resûlü Ekrem Efendimiz ona şöyle buyurdu:

– Buradan doğruca Medine çarşısına git. İhtiyaçlarını satan dükkânlara gir, ne lâzımsa al ve sonra de ki: "Mal benim, borç Resûlullahındır." Yeter ki sen çocuklarını sevindir ve üzülme.

Maddî açıdan fakir olsa da manevî yönü oldukça zengin olan bu talihli kişi, Peygamber Efendimizin, elinde olmadığı hâlde borca girerek yardımda bulunmasını istemiyordu. O'nun sıkıntıya girmesine gönlü razı olmadığından:

– Olur mu öyle şey, ey Allah'ın Resûlü, dedi. Ancak Peygamber Efendimiz ısrar etti. Bütün samimiyetiyle ona Medine çarşısının bulunduğu yönü gösterdi. Sonra da tebessüm ederek:

– Unutma, dedi. "Mal benim, borç Resûlullahın." diyeceksin. Mal sana, ödemesi bana ait olacaktır.

* * *

"Dünya ahiretin tarlasıdır." diyen, bir başka zaman da "Cömert; Allah'a yakın, insanlara yakın, cennete yakın, cehennemden uzaktır." buyuran Sevgili Peygamberimiz, elinde ne kadar iyilik tohumu varsa, hepsini burada saçıyordu. Elinde olmayınca da borçlanarak alıp yine ihtiyaç sahiplerine dağıtıyordu. Bu cömertliği ve güzel davranışlarıyla bize örnek oluyor, "dünyada ne ekersek, ahirette onu biçeceğimizi" hatırlatıyordu. Kim bilir, öldükten sonra yeniden dirilip hesaba çekileceğimiz ebedî âlemde bu tohumlar bire bin, belki de bire milyon meyve verecekti.

Yüce Rabbimiz, bizleri; özü sözü bir olan, söz ve davranışları bu kadar birbirine uyumlu Kutlu Rehberimizin aydınlık yolundan ayırmasın.



BULMACA

1. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm'ın dedesinin adı
2. Peygamber Efendimizin eşi olan annemiz: Hazreti...
3. Peygamber Efendimizin 622 yılında Mekke'den Medine'ye göç etmesi
4. Peygamber Efendimizin en yakın arkadaşlarından birinin adı: Hazreti ...
5. Peygamber Efendimize sadakatıyla bilinen, dört büyük halifeden biri: Hazreti ...
6. Peygamber Efendimizin süt kardeşinin adı
7. Sevgili Peygamberimizin babasının adı
8. Peygamber Efendimizin kızı , Hazreti Ali'nin eşi, Hazreti Hasan ve Hüseyin'in annesi
9. Peygamber Efendimizin hanımı, Ebubekir Efendimizin kızı: Hazreti ...
10. Peygamber Efendimizin diş temizliğinde kullanılmasını tavsiye ettiği "erak" ağacının dallarından yapılan bir tür fırça
11. Peygamber Efendimizin davranışlarına verilen isim
12. Sevgili Peygamberimizin doğduğu şehir
13. Peygamber Efendimizin güzel isimlerinden biri
14. Peygamber Efendimizi yaklaşık 40 yıl koruyup gözeten amcası
15. Peygamber Efendimizin güzel sözlerine verilen genel isim
16. Sevgili Peygamberimizin annesinin adı
17. Sevgili Peygamberimizin, Uhud'da şehit düşen ve aynı zamanda süt kardeşi olan amcasının adı: Hazreti ...
18. Dünyanın,bütün varlıkların yaratılış sebebi olan, en son ve en büyük peygamber ... Nebiler Nebisi...
19. Sevgili Peygamberimizden sonra gelen dört büyük halifeden dördüncüsü: Hazreti ...
20. Peygamber Efendimizin vefat ettiği ve şu anda mübarek kabrinin bulunduğu şehir,
21. Hazreti Muhammed Aleyhisselâm'ın müşriklerle yaptığı ilk savaş
22. Sevgili Peygamberimizin süt annesinin adı
23. Peygamber Efendimizin İslâmı anlatmak için gidip, pek çok eziyet ve hakaret gördüğü şehir
24. Peygamber Efendimizin kabrinin bulunduğu yere verilen ad
25. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'le (Aleyhisselâm) özdeşleşen çiçek
26. Peygamber Efendimizin güzel isimlerinden biri
27. Allah'ın, Peygamber Efendimiz vasıtasıyla bize ve bütün insanlığa gönderdiği en son din
28. Peygamber Efendimiz'den sonra gelen dört büyük halifeden üçüncüsü: Hazreti ...

BULMACA







ŞİFRE





ÖNCE KOMŞULARIM

Bize, dalından yeni koparılmış bir tabak dolusu taze hurma ikram edilse, herhâlde geri çevirmeyiz değil mi? Belki bu şekilde ikramları kabul etmekle, Peygamber Efendimizin sünnetine uymuş, O'nun yolunda yürümüş oluruz. Zira, Evrenin Efendisi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, Allah rızası için kendisine takdim edilen hediyeleri geri çevirmezdi. Hem başkalarına hediyeler verir hem de kendisine gelen hediyelere daha güzeliyle karşılık verir, hediyeleşirdi. Acaba bir defacık olsun, O'nun da hediyeyi kabul etmediği olmuş muydu? Bunu Peygamber Efendimizin hayatından şu ibretli hâdiseyle takip edebiliriz:

Hurmaların olgunlaşma mevsiminin yaklaştığı günlerdi. Bir gün Sevgili Peygamberimize bir tabak içinde taze hurma getirip ikram ettiler ve:

– Ey Allah'ın Resûlü, buyurun taze hurmalarımızdan alın, sizin için topladık, dediler.

Allah Resûlü hayretle sordu:

– Hurmalar olgunlaştı mı ki?

– Hayır ya Resûlâllah, henüz hepsi olmadı. Fakat bizim hurmalarımızın bulunduğu bahçe, derenin içinde, daha sıcak bir yerde. Bunun için yılın ilk hurmaları bizim bahçede yetişir. Biz de ilk önce sizin tatmanızı istedik.

Sevgili Peygamberimiz, bu inceliklerinden dolayı memnuniyetini ifade etti. Fakat hurmalardan hiç almayıp, biraz ileride oyun oynayan çocukları işaret ederek:

– Bu hurmaları şuradaki çocuklara ikram edin. Benim yerime onlar yesinler. Komşularımın yemediğini yemem. Ne zaman ki komşularımız da hurma yemeye başlarsa, o zaman ben de gönül rahatlığıyla hurma yiyebilirim, buyurdular.

Peygamberimiz, bu güzel sözleriyle bir taraftan çocukları ne kadar çok sevdiğini, hatta onları kendi nefsine tercih ettiğini gösteriyordu. Diğer taraftan da komşularının tatmadığını tatmayacak kadar onlara değer verdiğini gösteriyordu. "Komşusu aç iken, kendisi tok yatan bizden değildir." diyen Resûlü Ekrem Efendimiz, bu sözünü en ince ayrıntısına kadar yaşıyordu.

İkramı Sonsuz Yüce Rabbimiz, bizleri o gül yüzlü Peygamberimizin güzel ahlâkından, aydınlık yolundan ayırmasın. Komşusu aç iken tok yatmaktan hepimizi korusun.



Canım kurban olsun senin yoluna,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed...

Yunus Emre

Doğmazdı kalbe îman
Gelmezdi bize Kur'ân
Hiçbir şey bilinmezdi,
Sensiz canım Muhammed
(Sallallahu aleyhi vesellem)

Ali Ulvi Kurucu

İnsanlık, gerçek medeniyeti,
eşitlik ve adaleti
Hazreti Muhammed Aleyhisselâm
sayesinde öğrendi..

Sensin bizim baş tacımız,
Ya Muhammed Mustafa!
Sensin bizim ilâcımız,
Ya Muhammed Mustafa!

Tembele ve tembelliğe yüz vermeyen,
çalışmayı ibadet sayıp çalışkanı alkışlayan
Hazreti Muhammed'dir.
(Sallallahu aleyhi vesellem)

KANDİL

Temimdarî (Radiyallahu anh) ticaretle uğraştığı için Şam'a sıkça gidip geliyordu. Ticaretten kazancı iyiydi. Ayrıca değişik ülkeleri dolaşmak; bilgisini, görgüsünü ve tecrübesini de artırıyordu. Her gittiği yerde değişik insanlarla tanışıyordu. Herkesten bir şeyler öğreniyordu.

Yine Şam'a varıp alışverişini bitirdikten sonra âdeti üzere çarşıyı dolaşmaya başladı. Bir ara dar ve kalabalık bir sokağa girdi. Dükkânların önlerindeki güneşlikler ortamı iyice karartmıştı. İnsanlar güneşten, korunmak isterken ışıktan mahrum kalıyordu. Tam da bu sırada ilerdeki dükkânların birinde bir aydınlık fark etti. Dükkânın yanına gitti. Kavanoz gibi bir şey gördü. Kavanozun içinde bir bez parçası vardı. Bezin ucunda da bir ateş yanıyordu. Çok ilgisini çekti bu ateş. "Bu nedir?" diye sordu. "Yağ kandili!" dediler. "İçinde yağ var bu kabın." Bir ucu yağın içinde, diğer ucu dışında olan bu bez, yağı çekmekteydi. Bu yüzden bezin dışarıdaki ucu alev alevdi ve ışık veriyordu.

Temimdarî şaşırdı. İçinden "Şimdi ben bunu Medine'ye götürüp mescide asarım." dedi ve düşündüğünü de yaptı.

Peygamberimiz aleyhisselâm namaz kılmak için mescide geldiğinde mescidi aydınlık buldu. Tavandaki kandili görünce aydınlığın sebebini anladı. Herkesin gözü Peygamberimizdeydi. Mescittekiler: "Şimdi Peygamberimiz, ikaz edecek ve o kandili oradan indirtecek." diye beklerken Peygamberimiz kandilin nereden geldiğini sordu. Temimdarî de hemen ortaya çıktı: "Ben getirdim ya Resulallah." dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz şefkatli bir ses tonuyla: "Sen bize yenilik getirdin. Bizi karanlıktan kurtardın. Sen bizi aydınlattın, Allah da senin kabrini aydınlatsın. Nur içinde kalasın!" diye çok güzel bir dua etti.

Sonra etraftakiler şaşırdı: "Acaba Hristiyan eşyası kullanmak doğru mu?" diye hâlâ endişe ediyorlardı ve bunu Peygamberimize açık açık sordular. Sevgili Peygamberimiz ise: "İlim, Müslüman'ın kayıp malıdır. Nerede bulursa, kimde görürse almalıdır." buyurdu.

Böylece Peygamberimiz aleyhisselam, Müslümanların, faydalı olmak şartıyla her türlü yeniliği kimden gelirse gelsin alması gerektiğini belirtmiş oluyordu.

Bu sözlerden sonra herkes Temimdarî'ye teşekkür etti. Kendilerinin evleri için de böyle kandil getirmesi için ona sipariş verdiler.



CÖMERT LÂHMACUNCU

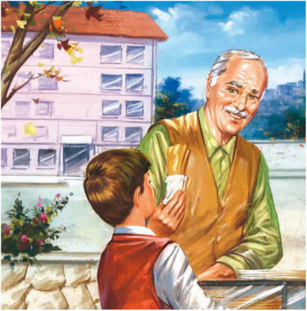
İzmir'in cadde ve sokaklarında lâhmacun satarak geçimini sağlayan sevimli, güler yüzlü, tatlı dilli bir amca vardı: Fethi Efendi... Çok istediği hâlde imkânsızlıktan kendisi okuyamamıştı, ama öğrencilerle ilgilenmeyi, okuyanlara destek olmayı çok severdi.



Çok zeki, ancak imkânsızlıktan dolayı öğrenim hayatında güçlük çeken pek çok öğrenci vardı. Fethi Amca, lâhmacun satarken, evine gidip gelirken, gece gündüz bunu düşünüyordu. "Ah keşke, geliri daha fazla olsaydı da fakir öğrencilere yardım edip, onların okumasına katkıda bulunabilseydi..."

Geçimini sağladıktan sonra arta kalan parasını muhtaçlara dağıtan Fethi Efendi, yaptığı bu iyiliği hep az buluyor, bir türlü içi rahat etmiyordu. Bu hâliyle sanki Peygamberimizin arkadaşlarından Ebu Akil'i (Radiyallahu anh) hatırlatıyordu. Ebu Akil (Radıyallahu anh), hamallıkla geçimini sağlıyordu. Bütün sermayesi omzunda taşıdığı ipiydi. Fakat kalbindeki Allah sevgisi, teraziyle kantarla tartılamayacak kadar büyüktü. Öyle ki yük taşırken dahi attığı her adımda Allah'ın hoşnutluğunu düşünür, Allah'ın dinine hizmet etme sevdasıyla yaşardı. Madden kendisi fakir olsa da bu hâliyle başka fakirlere yardımda bulunmayı düşünecek kadar gönlü zengindi. Günlük kazancının bir miktarını kendisinin ve ailesinin geçimine harcayıp, kalanını Allah yolunda harcanması için getirip Peygamber Efendimize (Aleyhisselâm) teslim eden bir yiğit idi Ebu Akil.

Lâhmacuncu Fethi Efendi, Ebu Akil'lerin tükenmediğine, benzerlerinin farklı asırlarda hâlâ yaşadığına bir delildi. O da günümüzün yiğitlerindendi. Allah onlardan razı olsun, Sanki Hazreti Ebubekir'in, Hazreti Osman'ın, Ebu Akil'in (Radıyallahu



Anhüm) cömertliğini taşıyordu ruhunda... Rüyalarında, hayallerinde hep öksüz çocuklarla, yetimlerle, fakir öğrencilerle meşguldü. Sonunda Allah, samimiyetle istediği bu işte onu başarılı kıldı. Nasıl mı? Lâhmacun satarak elde ettiği gelirin içinden geçimini sağlayacak kadar ayırmaya başladı. Kalan miktarını çok yararlı bir hizmet için biriktiriyordu. Biriktirdiği paralarla beş katlı bir öğrenci yurdu yaptırmayı başardı. Kazandığının çoğunu okuma öğrenme yolunda harcadıkça, Allah ona daha fazla kazanç nasip etti. Geliri giderek artmaya başladı. Fethi Efendi, kazancındaki bu artışın, Rabbimizin lütfu olduğunu, içinde hissediyordu. Okumayı seven pırlanta gibi öğrencilere yardım etmenin mutluluğu ona yetiyordu.

2.
Bölüm

Güzel Davranışlar



BİLİM AŞKI

Yemyeşil otlar ve ağaçlar, ağaçların dalında türlü türlü meyveler, otlaklarda meleşen kuzular... Sonra rengârenk çiçekler, uçuşan kelebekler, cıvıldaşan kuşlar... Ve sonra durmadan yuvasına yiyecek taşıyan çalışkan karıncalar, bal yapan arılar, zıplayan tavşanlar... Dahası çevredeki dağlar, taşlar, şırıl şırıl akan sular, derin vadiler, dereler, tepeler... Bitkilere saksılık eden toprak, toprağın bağrına düşerek bitkilerin imdadına koşan yağmur

damlaları ve bir buğday tanesinden filizlenip bereketlenen başaklar... Gündüzleri kızgın güneş ve ardından geceleri gökyüzünün süsü olan ay, yıldızlar ve gezegenler... İşin en ilginç yanı, bu varlıklar arasındaki hayret verici irtibat ve uyum. Sanki her biri bir bütünün düzenli işleyen parçaları gibi. İşte bütün bunlar, Kazvin şehrinin yemyeşil yaylalarında koyunlarını otlatan minik bir çocuğun dünyasıydı. Hemen her gün üzerinde düşünüp araştırdığı varlıkların ve hâdiselerin sadece küçük bir kısmıydı bunlar.

Evet, bundan yaklaşık bin yıl kadar önceydi. Kumral, iri yapılı, güleç yüzlü bir çocuk olan Zekeriya, yaylada koyunlarını otlatırken bazen derin düşüncelere dalıp giderdi. Henüz on yaşlarındaki bu zeki ve atılgan çocuğun gözleri; sık sık ağaçlara, yapraklara, çiçeklere, böceklere takılırdı. Bunları düşünmeye öyle dalardı ki bazen acıktığını bile hissetmez, annesinin hazırladığı azık çantasını açıp karnını doyurmayı unutuverirdi.

Babasının, sabahları önüne katıp gönderdiği sürünün peşine düştüğünde, her iki omzunda da yünden dokunmuş iki torba bulunurdu. Bunlardan birinde bazen yemeyi unuttuğu azığı, diğerinde ise kâinatın en değerli kitabı Kur'ân-ı Kerîm olurdu.

Zekeriya, sadece çobanlık yapmakla kalmaz, durmadan okuyup araştırırdı. Bazen bir ağacın gölgesine oturur, Kur'ân okumaya dalar, incecik tatlı sesiyle durmadan okur, okurdu.

Kendisi bunu ifade edemese bile, Zekeriya'nın davranışlarına bakılırsa, aslında tabiattaki canlı ve cansız varlıkların tamamı güzel bir kitaptı onun için. İçinde, tam anlamıyla bir "öğrenme aşkı" vardı. Uzayın büyüklüğünü, bitkilerin yapısını, hayvanların çeşitlerini, çok merak ederdi. Otları, ağaçları, çiçekleri, kelebekleri, hayvanlarla bitkiler arasındaki münasebetleri dikkatle gözlemlerdi. Dağları, ovaları, ırmakları manalı bakışlarla seyreder; sadece duyduğu, fakat henüz hiç görmediği denizleri de çok merak ederdi. Üstelik, durmadan bunlar üzerinde düşünür, kafa yorar, öğrendikleriyle bir sonuca varmaya çalışırdı.

Gündüzleri koyunları güderken gözlemler yapan Zekeriya, geceleri de gökyüzündeki yıldızları seyrederdi.

Uzaydaki yıldızların sayısı ne kadar? Güneş ve diğer yıldızlar dünyadan büyük mü küçük mü? Bu yıldızlar bize ne kadar uzak? Orada öyle nasıl duruyorlar hiç düşmeden? Gece ile gündüz düzenli olarak birbiri ardınca nasıl geliyor? Mevsimler değiştikçe, gece ve gündüz süreleri niçin uzayıp kısalıyor? Ay'ın şekli niçin sürekli değişiyor ve Ay her akşam niçin farklı yerlerde gözleniyor? İşte bu sorular, on-on bir yaşlarındaki Zekeriya'nın zihnini sürekli meşgul ediyordu. Uyku vakti yorgun düşüp yatağa uzandığında bile onu bazen saatlerce düşündüren ve uykularını kaçıran bu konuları, mutlaka araştırıp öğrenmek isterdi.

Zekeriya, her sabah, anne ve babasıyla vedalaşıp, neşe içinde koyunları, keçileri alır otlaklara götürürdü. Bu hayvanları çok sever, onlarla yakından ilgilenir, vakti geldiğinde ırmağın kenarına götürüp onları sulamayı asla ihmal etmezdi. Yanından hiç ayırmadığı Kur'ân-ı Kerîm'i yaylada koyunları otlatırken her fırsatta okurdu. Kur'ân-ı Kerîm'in tamamını on yaşından on iki yaşına kadar iki yıl içinde ezberlemeyi başarmıştı. Bundan sonra üç yıl boyunca din ve dil bilimleri üzerinde araştırmalar yaptı.

On altı yaşına geldiğinde, âlim ve bilge bir kişi olan babası Muhammed Kazvinî ile birlikte yaklaşık iki yüz gün süren bir geziye çıkmıştı.

Baba-oğul, yer yer yüksekliği bizim Ağrı Dağı'nın zirvesine varan Elburz dağlarını aştılar. Zekeriya, bu sıra dağları çocukluğundan beri uzaktan seyrediyor, ardındaki denizi görmeyi çok arzu ediyordu. Böylece, dünyanın en büyük gölünü, yani Hazar'ı görme mutluluğunu yaşamıştı genç Zekeriya.



O günün şartları, genç Zekeriya ve ailesini bulundukları şehirden göç etmeye zorlamıştı. Bundan sonra uzun yıllar Bağdat'ta yaşayan Kazvinli Zekeriya, Bağdat kütüphanelerinin tozlu raflarındaki pek çok kitabı okuyan bir kitap kurduydu artık. Bu arada yıllar-

ca bilgisine bilgi katmış, öğrendikleri onun merakını daha da artırmıştı. O, hiç kimsenin ortaya koyamadığı yepyeni bilgilerin peşindeydi. Kur'ân âyetlerinin ışığında tabiat kitabını okumak istiyordu. Son Peygamberle gelen bu Yüce Kitabın işaret ettiği hakikatleri bizzat gözlem ve araştırmalar yaparak bulup, ortaya koymayı hayal ediyordu.

Öğrenme aşkıyla yanıp tutuşan genç Zekeriya, anne ve babasından izin alarak tabiat kitabını okumaya çıktı bir gün. Ülke ülke gezip araştıracak, gözlemler yapacak, bilgiler toplayacaktı. On yıl süren bu müthiş gezide İran'dan Afganistan'a, Azerbaycan'dan Gürcistan'a kadar pek çok ülkeyi gezmişti. Bu araştırma gezisinde, bıkmadan usanmadan yüzlerce canlıyı incelemiş; yeni yeni dağlar, ovalar, denizler, göller ve akarsular görmüştü. Günümüzdeki safari yolculuğunun bir benzeriydi bu. Araştırmaları sonucu elde ettiği bilgileri büyük bir itina ile kaydetmişti.

Bağdat'a döndüğünde çok sevdiği babasının vefatını büyük bir üzüntüyle öğrenmiş, hayatının kalan kısmını onun nasihatlerinin dışına asla çıkmadan yaşamaya karar vermişti.

Otuz yaşını geçen Zekeriya Kazvinî, okuma yazması oldukça iyi olan bilgili bir hanımefendiyle evlenmişti. Evinin bahçesinde bitki ve hayvan yetiştirmeyi, onlarla ilgilenmeyi de ihmal etmemişti. O artık yılların birikimini kâğıda döküp bildiklerini bütün insanlarla paylaşmak istiyordu. Çünkü çocukluğundan beri başta Kur'ân olmak üzere hem ciltlerle kitapları hem de kâinat kitabını gece gündüz okuyup düşünmüş, araştırmış ve yepyeni sonuçlara ulaşmıştı. Bilgiyle dolmuş, taşma noktasına gelmişti artık. Eşinin de desteğiyle tam on beş yıl boyunca yazdı, yazdı, yazdı... "Acayip Varlıklar ve Tuhaf Yaratıklar" adlı ilk eseri, yüzyıllarca insanlığa ışık tutmuş, kendisinden sonra gelecek araştırmacılara da yol göstermişti. Kazvinî'nin bu güzel eseri, iki ana bölümden oluşuyordu: İlki "uzay ve gökyüzü" hakkında, ikincisi de "yeryüzündeki canlı ve cansız varlıklar" hakkında yepyeni bilgilerle doluydu. Bu muhteşem eser, hemen hattatlar tarafından hızla çoğaltılıp yayıldı. Zekeriya Kazvinî'nin âdeta bir bilgi denizi olan kitaplarını zevkle ve heyecanla okuyan insanlar, hayretler içinde kaldılar. Eserin bütününde Kur'ân âyetlerinin fen ve teknikle ilgili işaretleri de yer alıyordu. Zaten o, araştırmalarının ilhamını hep Kur'ân-ı Kerîm'den almıştı. Babasının, Kur'ân-ı Kerîm'i açıklayan ve yorumlayan tatlı sohbetleri de ışık tutmuştu Zekeriya'ya. Zira Zekeriya Kazvinî, Kur'ân'ın mesajlarıyla bütün insanlığa rahmet olarak gelen Hazreti Muhammed Aleyhisselâmın sahabelerinden Enes bin Mâlik'in torununun torunuydu.



KERVAN

Abdülkadir Geylâni, eğitime önem veren bir ailenin çocuğu idi. Aile büyükleri, çocuklarının iyi yetişmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Abdülkadir'in babası, vefatından önce oğlunun eğitimi için kırk altın bırakmıştı.

Abdülkadir, eğitimini tamamlamak için Bağdat'a gidecekti. Yola çıkmadan önce, annesi kırk altını bir keseye koydu. Daha sonra da bu keseyi oğlunun kazağının içine dikti ve oğluna şu nasihatta bulundu:

– Evlâdım, hiçbir zaman yalan söyleme! Allah, doğru olanları sever. O, her zaman doğruların yardımcısıdır.

Abdülkadir, verdiği öğütleri kulağına küpe yapacağını söyleyerek annesiyle vedalaştı. Daha sonra da Bağdat'a gitmekte olan bir kervanla yola çıktı. Fakat o dönemde yolların güvenliği tam olarak sağlanamıyor, eşkıyalar sık sık kervanların yolunu kesiyordu. Birkaç gün sonra kervandakilerin korktukları başlarına geldi ve eşkıyalar tarafından yolları kesildi.

Eşkıyalar, kervandaki insanların neyi var neyi yok hepsini aldılar. Tam ayrılacakları sırada, yanında bir şeyi-

nin olacağına ihtimal vermedikleri küçük Abdülkadir dikkatlerini çekti. Ona şaka yollu:

– Söyle bakalım ufaklık, yanında hiç paran var mı? diye sordular.

Abdülkadir:

– Kırk altınım var. Annem kazağımın kolunun altına dikti, dedi.

Eşkıyalar çocuğun sözüne pek inanmadılar, ama "Gene de bir yoklayalım." dediler. Abdülkadir'in üzerini arayınca kırk altını buldular.

Eşkıyaların reisi çok şaşırmıştı.

– Oğlum, dedi. Neden kırk altının olduğunu söyledin? Sende altın olacağı aklımızın ucundan bile geçmezdi.

Abdülkadir:

– Annem bana: "Hiçbir zaman yalan söyleme." diye öğüt verdi. Ben de ona yalan konuşmayacağıma dair söz verdim. Yalan söyleyenleri Allah sevmez.

Duyduğu sözler karşısında eşkıyaların reisi ne diyeceğini bilemedi. Utancından yüzü kıpkırmızı kesildi ve titremeye başladı. Daha sonra da başındaki külâhı yere çalıp:

– Ne hâllere düştük be! diyerek kendine kızdı. Yumruk kadar çocuk, parasının alınacağını bildiği hâlde, doğruluktan ayrılmıyor. Biz ise hayatımızı haram yoldan kazanıyoruz! Yazıklar olsun bizlere!...

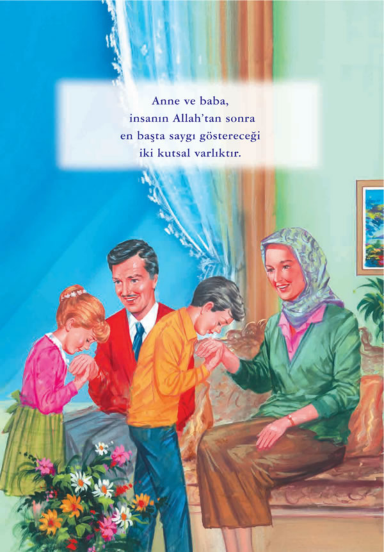
Sonra etrafındakilere dönerek:

– Çabuk, aldığınız paraları ve eşyaları sahiplerine geri verin! Artık ben eşkıyalıktan vazgeçiyorum. Sizin de bu işi bırakmanızı istiyorum. Hepimiz Allah'a tövbe edip dürüst insan olalım.

Arkadaşları, reislerinin isteğini yerine getirdiler. Almış oldukları paraları ve değerli eşyaları sahiplerine geri verdiler.

Abdülkadir'in doğruluğu sayesinde yolcular canlarını ve mallarını kurtarmıştı. İş bununla da kalmamış işi gücü soygun yapmak olan eşkıyalar doğru yolu bulmuştu.

Anne ve baba,
insanın Allah'tan sonra
en başta saygı göstereceği
iki kutsal varlıktır.



GÜVEN

Eskiden padişahlar, zaman zaman kıyafet değiştirip, halktan biri gibi giyinerek çarşıyı pazarı dolaşırlar, halkın yaşama şartlarını, istek ve şikâyetlerini öğrenmeye çalışırlarmış. İstanbul'un fethinden önce bir sabah Fatih Sultan Mehmet de kıyafet değiştirerek Edirne'de Ali Paşa çarşısına gitmiş. Bir dükkâna girmiş. Dükkân sahibine selâm verip:

– Yarım okka bal (eski bir ağırlık ölçüsü), yarım okka peynir, yarım okka yağ istiyorum, demiş.

Dükkân sahibi Fatih'in istediği yiyecekleri tartıp ona vermiş. Ancak Sultan, dükkân sahibine başka şeyler de almak istediğini söylemiş ama adam bu isteği geri çevirerek:

– Efendim, istemiş olduğunuz diğer malları komşumdan alsanız iyi olur. O, bugün siftah etmedi demiş. Bunun üzerine sultan diğer dükkândan alışveriş yapmış. Ardından başka şeyler de almak istediğini söylemiş. Fakat dükkân sahibi:

– Allah'a şükür, bugünkü siftahımı yaptım. Yan tarafımdaki komşum ise henüz siftah yapmadı. Diğer malları da ondan alın, diye karşılık vermiş.

Esnafların yardımlaşma duygusuyla dolu olması ve komşularını da en az kendileri kadar düşünmesi, Fatih'i duygulandırmış. Sultanın, milletine karşı olan güveni artmış. Bunun üzerine Fatih Sultan Mehmet:

– Milletimde böyle fedakârlık ve yüksek ahlâk varken sadece İstanbul değil, dünya bile fethedilir, demiş.





MİNİK RESSAM

Resim yapmayı çok severim. Annemin ve babamın dediklerine göre, üç-dört yaşlarındayken başlamışım resim yapmaya.

Bir pazar sabahı yine resim yapma heyecanı ve arzusuyla erkenden kalkıp fırçayı elime aldım. O gün, hayalimde yaşattığım çevreyi resmedecektim sözde. Daha doğrusu yaşamak istediğim ortamı resimle anlatacaktım.

Önce zihnimde tasarladım isteklerimi... Şehrin gürültüsünden uzakta kırmızı kiremitli minik bir ev... Evin bahçesinde çeşitli meyve ağaçları ve dallarında şeftali, kiraz, elma, erik, üzüm gibi en sevdiğim meyveler olacak. Mutluluğumu paylaşan kuşlar, bahçemizde bana şarkılar söyleyecek. Kelebekler, kanatlarındaki desenlerin güzelliğini sergilemek için âdeta yarışacaklar. Arılar bal özü toplamak için uçuşacak çevremde. Evimizin yanında yemyeşil çimenlerle ve rengârenk çiçeklerle kaplı geniş bir alan olacak. Arada bir top oynayacağım orada. Yer yer gülleri ve çiçekleri koklayacağım, bazen de çimenlerin üstüne uzanıp dinleneceğim. Evimizin yakınından bir akarsu geçecek. Arada bir ırmağın kenarında oturup, şırıl şırıl su sesini dinleyerek kitaplar, dergiler okuyacağım. Ilık yaz gecelerinde yıldızları seyrederek uyuyacağım. İşte

hayalimde yaşattığım böyle güzel bir yerin resmini çizecektim.

Evet, şimdi hazırım işte! Çizip boyayacağım, her şey zihnimde yerini aldı artık. Resim yapmaya evin çatısından başlamıştım ki annemin sesini işittim. Beni kahvaltıya çağırıyordu.

Tam da resim yapma arzusuyla doluydum, ama annemi kıramazdım. "Kahvaltıdan sonra yaparım." dedim ve başladığım gibi bıraktım resmimi. Kahvaltı biterken babam, "Çabuk hazırlan, seninle balık tutmaya gideceğiz."dedi. "Anlaşılan bu resmi daha sonra yapacağım." diye düşündüm. Babamın bu güzel teklifini kabul ettim, ama hava biraz rüzgârlı ve kapalı olduğundan isteksiz gibiydim doğrusu.

Neyse o gün babamla birlikte balığa gittik. Nasip bu ya! Sadece birkaç balık tutarak erkenden döndük. Üstelik sırılsıklam ıslanmamız da cabasıydı. Rüzgârlı, fırtınalı, yağmurlu bir pazardı, hiç unutamadım o günü.

Eve geldiğimde, büyük bir sürpriz beni bekliyordu. Üstümü değiştirip odama girdiğimde ne görsem iyi? Hani sabahleyin başladığım resim var ya! Ben sadece hayalimdeki evin çatısını boyamıştım. Gerisi sadece benim aklımda kalmıştı, çünkü resim yapmaya vaktim olmamıştı. Sabahleyin odamın penceresini hafifçe açık bırakmıştım. Annem de komşuya giderken kapatmamış. Meğer rüzgâr penceremi iyice açıp, bütün boyalarımı devirmiş. Boyalarım havada uçuşup, hayalimdeki resmi tuvalimin üzerine öyle bir yerleştirmiş ki ağzım açık kaldı...

Aman Allah'ım! Bu nasıl olur? Anneme soruyorum: "Haberim yok." diyor. İki yaşındaki kardeşim yapacak değil ya bu müthiş resmi! Ara sıra ona soruyorum şakayla ve sadece tebessüm ediyor bana, hiçbir şeyden habersiz. Meğer rüzgâr ve boyalarım, hayalimdeki resmi hissetmişler ve bana böyle bir sürpriz hazırlamışlar. "Aman Allah'ım! Aman Allah'ım!" diye bağırarak uyanıyorum uykudan. İşte şimdi pazar sabahı yeni başlıyor. Hem de hava güneşli ve gökyüzü masmavi. Fakat penceremi açmadan bile şehir trafiğinin gürültüsünü işitebiliyorum. Hemen odama koşuyorum. Boyalarım yerli yerinde, tuvalim akşam bıraktığım gibi bembeyaz duruyor.

Şimdi bir bilmece var zihnimde. Gerçekten rüyamdaki gibi rüzgârın esmesiyle, boyalarımın havada uçuşmasıyla hayalimdeki resim kendiliğinden yapılır mı tuvalimin üzerine. Daha büyük bir fırtına olsa, odamın beyaz duvarına kocaman bir manzara resmi yapılıverir mi acaba? Akılsız, fikirsiz ve cansız olan havanın akışıyla resim çizilebilir mi duvara? Rüzgâr resim çizer mi hiç? Ressamsız resim olabilir mi?

Ne dersiniz? "Olur mu öyle saçma şey." dediğinizi duyar gibiyim. Ya şu tabiattaki her biri bir sanat harikası olan canlı varlıklar: Kuşlar, kelebekler, bal yapan arılar, hoş kokulu güller, rengârenk çiçekler... Onlar sanatkârsız olabilir mi?

ALLAH BİZİ ÇOK SEVİYOR



Sevgi konmuş kâinatın mayasına, sevgi.
Güneş sevgiyle doğar.
Toprak sevgiyle besler bitkileri.
Yıldızlar sevgiyle göz kırpar geceleri...
Rengârenk çiçekler sevgiyle açar,
Ve sevgiyle kokar burcu burcu.
Kuşlar sevgiyle uçar gökyüzünde,
Ve sevgiyle öterler cıvıl cıvıl.
Akarsular sevgiyle akar şırıl şırıl...
Kelebekler sevgiyle açar kanatlarını desen desen.
Yağmur, sevgiyle iner toprağın bağrına, damla damla.
Annelerin yüreği hep "sevgi sevgi" diye çarpar.
Eller sevgiyle kalkar,
Mevlâ'ya dua dua yalvarıp, sevgiyle dolmak için.
Ve Mevlâ sevgiyle cevap verir samimî dualara.
Arılar sevgiyle bal yaparlar bizim için.
İnekler, koyunlar sevgiyle süt verir bizlere.
Ağaçlar sevgiyle meyve verir hepimize.
Emekleyen bir bebek sevgiyle tutar oyuncağını;
Ve rüzgâr sevgi soluklarıyla eser.
Balıklar sevgiyle yüzer sularda.
Dünya, sevgiyle döner Güneş'in etrafında.
Güneş, Ay, bulut, toprak, yıldız;
Doğrusu bunlar cansız ve akılsız.
Ağaç, kuş, kelebek, arı;
İlâhî bir sevk iledir yaptıkları.
Allah, yarattığı her varlığın özüne sevgi yerleştirmiştir, sevgi.









ALLAH BİZİ ÇOK SEVİYOR / ŞİİR BULMACASI

1. Şiire göre bütün varlıkların özüne yerleştirilen nedir?

2. Şiire göre, kimlerin yüreği "sevgi sevgi" diye çarpıyor?

3. Güneş'in etrafında sevgiyle dönen nedir?

4. Şiire göre neyin mayasına " sevgi" yerleştirilmiş?

5. Şiirde, "cıvıl cıvıl" ikilemesi kuşları hatırlatıyor. Buna göre "şırıl şırıl" ikilemesi neleri hatırlatır?

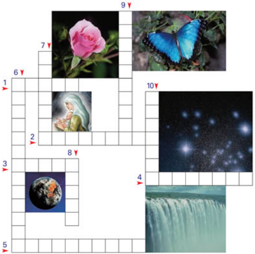
6. Şiire göre Yüce Allah, hangi dualara sevgiyle cevap vermektedir?

7. Şiire göre, "dua dua yalvarıp sevgiyle dolmak için" eller kime doğru açılır?

8. Şiirin bütününü düşündüğünüzde, bütün sevgilerin asıl sahibi olan ve sevilmeye en çok lâyık olan kimdir?

9. Şiire göre, desen desen kanatlarını sevgiyle açan canlılar hangileridir?

10. Şiire göre emekleyen bir çocuğun sevgiyle tuttuğu eşya nedir?





SEVİNÇ VE ŞÜKÜR

Bundan binlerce yıl önceydi… Adamın biri çölde devesiyle yolculuk ediyordu. Uzun süren bu yolculuk sırasında oldukça yorgun ve bitkin düşen adam, bir müddet dinlenmeyi düşündü. Ağaçların ve suyun bulunduğu bir vaha görünce, bu fırsatı değerlendirmek istedi.

Adam devesinden inip, "Bismillah" diyerek kana kana su içti. Erzak çantasından çıkardığı yiyeceklerle karnını doyurdu. Verdiği nimetler için, Rabbine şükretti. Bu arada devesini de suladı ve besledi. Hava çok sıcaktı. Yorgunluk da üzerine iyice çökmüştü. "Ben şöyle ağacın altında biraz kestireyim, devem de dinlensin... Sonra yolculuğa devam ederim." diye düşündü. Düşündüğünü de yaptı.

Bir süre ağacın altında uyuyup dinlenen adam, uyandığında bir de ne görsün... Otlaması için serbest bıraktığı devesi ortalarda görünmüyordu. Sağa baktı, sola baktı, çevreyi aradı ta-

radı, koşuşturdu ama nafile... Kendisini memleketine ulaştıracak tek bineği, üzerinde değerli eşyaların bulunduğu yüküyle birlikte kaybolmuştu işte...

Saatlerce devesini arayan adamın ümidi giderek azalmış, bu arayıştan dolayı da bir hayli yorulmuştu. Gelip dinlendiği ağacın altına tekrar oturdu. Devesini sıkıca bağlayıp tedbir alması gerektiğini düşündü ve bu konuda kendini suçladı. Bu arada bütün samimiyetiyle ve şiddetli ihtiyaç içinde Rabbine dua edip, O'ndan yardım istedi. Az sonra da aç, susuz ve bitkin vaziyette oracığa uyuyup kaldı. Kısa süren bir uyuklama bile onun dinlenmesine yetmişti ki birdenbire uyandı. Uyanır uyanmaz bir de ne görsün! Üzerinde yükleriyle birlikte devesi karşısında durmuyor mu... Adam, Allah'ın bu lütfu karşısında öyle sevindi, öyle sevindi ki sevincinden, Rabbine şükrederken şunları söyledi: "Ben Senin Rabbinim, Sen de benim kulumsun."

"Sen benim Rabbimsin, ben de Senin kulunum!" demesi gerekirken, çok sevinmenin heyecanıyla adamın dili sürçmüş ve böyle demişti işte. Bu olayı bize nakleden Sevgili Peygamberimiz, "İşte Allah'ın mü'min kulunun tövbesinden duyduğu sevinç, kaybolan bineğine azığıyla birlikte kavuşan bu adamın sevincinden daha fazladır." buyurmuştur.



ADAM OLMAK

Sürekli yaramazlık yapan, annesinin babasının sözünü dinlemeyen bir çocuk varmış. Bu çocuk bütün davranışlarıyla çevresini rahatsız edermiş. Öyle ki babası bile artık ona dayanamayacak hâle gelmiş: "Böyle giderse sen adam olamazsın oğlum!" demiş. Çocuk, yaramazlıklarına devam ettikçe, babası bu sözü tekrarlamış.

Çocuk, babasının: "Sen adam olamazsın!" sözüne çok üzülmüş. Okuyup vali olmuş.

Günler ayları, aylar yıları kovalamış. Günlerden bir gün, yaşlı adamın kapısını iki görevli tıklatmış. Kapıyı açan nur yüzlü ihtiyar: "Buyurun evlâdım, ne istemiştiniz?" demiş. Görevlilerden biri, gayet saygılı bir şekilde: "Sizi Vali Bey çağırıyor efendim!" demiş.

Yaşlı adam bu duruma şaşırmış. Kimseyle bir meselem olmadığı hâlde, Vali Beyler beni niçin makamına çağırdılar acaba?" diye düşünmüş. Bu olaya bir anlam veremese de "Emir büyük yerden!" deyip görevlilerle birlikte vali konağının yolunu tutmuş.

Konağa vardıklarında oradaki görevlilerden izin alıp valinin huzuruna çıkmışlar. Ortada yaşlı adam, iki yanında da görevliler… Yaşlı adam lüks odadaki deri koltukta oturan genç valiye göz ucuyla bakmış.

Koltukta bacak bacak üstüne atmış bir şekilde kibirle oturanın, kendi oğlu olduğunu fark etmiş. Babasının kendisini tanıdığını sezen vali ayağa kalkmış. Elleri arkasında, odada dolaşmaya başlamış. Tam babasının önünde durmuş. Babasına dönmüş, kafasını kaldırmış.

Sanki bir iddiayı kazanmış çocuk gibi, sevinçle: "Baba hep derdin ya, 'Sen adam olamazsın diye!' İşte bak oğlun vali oldu!"

Adam, bembeyaz sakallarını titrek elleriyle sıvazlamış. Derin bir iç çekmiş ve sonra oğluna şu sözleri söylemiş: "Oğlum, ben sana "Vali olamazsın!" demedim ki, "Adam olamazsın!" dedim. Sen vali olsan da ben senin babanım. Böyle bir durumda beni ayağına çağırmamalıydın. Gelip elimi öpmeliydin. Ne yazık ki senin hakkında yanılmamışım!"

İman bakımından
en kâmil (olgun) müminler,
en güzel ahlâklı olanlardır.

(Hadis-i Şerif Meali/ Tirmizi 2142)

Hiçbiriniz, kendisi için arzu ettiğini
mümin kardeşi için de arzu etmedikçe,
(hakikî) mümin olamaz.

(Hadis-i Şerif Meali, Müslim 45)

Güzel gören güzel düşünür.
Güzel düşünen hayatından lezzet alır.



KARDAN ADAM

Kış gelmiş, havalar iyice soğumuştu. Şubat tatili bittikten birkaç gün sonra, sabaha doğru yoğun bir kar yağışı başladı. Güneşin ilk ışıklarıyla cadde ve sokaklar sanki daha bir parlak oluvermişti.

Emre, okula gitmek için erkenden kalktı. Perdeyi aralayıp da dışarısını karlar içinde görünce, neşeyle haykırdı:

– Yaşasın, kar yağmış!

İçini bambaşka bir sevinç kaplamıştı Emre'nin. Doğruca televizyona koştu. Okulların tatil edildiğini de öğrenince sevinci bir kat daha artmıştı. Bu arada annesi de kalkmış kahvaltıyı hazırlıyordu. Kahvaltı hazır olunca Emre heyecanla önce babasının, sonra da ağabeyinin yanına gitti:

– Baba, ağabey bakın kar yağmış, her yer bembeyaz. Annem de kahvaltıyı hazırladı, haydi kalkın, diye seslendi. Babasıyla ağabeyi de kalkınca hep birlikte sofraya oturdular. Emre alelacele kahvaltısını bitirdi ve:

– Anneciğim dışarı çıkabilir miyim, diye sordu. Annesi izin verince hemen hazırlandı. Şapkasını, kaşkolunu, eldivenini giyip, dışarı çıktı. Karların üstünde sevinçle koşuyor, yerler-

de yuvarlanıyordu. Sonra birden kardan adam yapma fikri geldi aklına. Hemen bir miktar kar alıp, hızla yuvarlamaya başladı.

Bu sırada işe yeni başlayan apartman görevlisinin oğlu Yusuf da bahçeye çıktı. Emre'nin oyununa katılmak istedi, ama Emre buna yanaşmadı. Hatta Yusuf'un konuşmasını duymazlıktan geldi. Emre, kardan adam yaparken Yusuf bir başka ifadeyle teklifini yeniledi:

– Sana yardım edebilir miyim? Hem birlikte daha çabuk bitiririz. Olur mu? Ne dersin?

Emre biraz daha sert bir ifadeyle:

– Gerek yok, dedi. Ben kendi başıma yapabilirim.

Yusuf'un canı sıkılmıştı. Babasının işinden dolayı Emre'nin ona böyle davrandığını hissetmişti. Emre'nin kendisini küçümsemesine içten içe çok kırılmıştı aslında. Fakat bunu içine atıp, belli etmemeye çalıştı. Hâlbuki Yusuf'un babası alnının teriyle para kazanıyordu. Yaptığı işin bir apartmanda kapıcılık ya da bir kurumda yöneticilik olması neyi değiştirirdi ki? Sonuçta önemli olan çalışarak, alın teriyle helâlinden kazanıp geçinmek değil miydi? Babasının işinden dolayı bir insanın horlanması uygun muydu? Bu davranışı hak etmediğini düşünen Yusuf, bir köşeye çekilip oturdu ve Emre'yi seyretmeye başladı.

Emre ise hem seyredilmekten hoşlanmıyor hem de kendini göstermek için kardan adamını çok güzel yapmaya çalışıyordu. Büyük bir kardan adam olması için epey uğraştı. Gövdeyi bitirmiş, baş olacak kartopunu da yuvarlamıştı. Doğrusu biraz kocaman bir kafası olmuştu kardan adamın. Fakat onu kaldırıp da bir türlü gövdenin üstüne koyamıyordu. Yusuf'tan yardım istemeyi de bir türlü gururuna yediremiyordu.

Durumu fark eden Yusuf, hemen yerinden kalkıp Emre'nin yardımına koştu. Birlikte kardan adamın kafasını kaldırıp gövdenin üstüne yerleştirdiler. Yusuf, hemen şapkasını kardan adamın başına, atkısını da boynuna koydu. Emre, onun bu yakınlığı karşısında mahcup olmuştu: "Şimdi geliyorum!" deyip eve koştu. Birkaç zeytin ve bir havuçla geri döndü. Onları da yerleştirdikten sonra ortaya çok güzel bir kardan adam çıktı. İkisi de çok mutluydu. Emre:

– Biraz önce sana karşı yanlış davrandım, özür dilerim. Sen iyi bir arkadaşsın Yusuf, dedi.

Yusuf, hiçbir şey olmamış gibi yerden bir parça kar aldı, gülerek Emre'ye fırlattı. Sonra da kaçmaya başladı. Emre de peşinden onu kovalamaya başladı. Bu, bir kartopu savaşı demekti. O gün birlikte uzun süre oynayıp eğlendiler, sohbet ettiler.

Onlar oynarken Emre'nin ağabeyi geldi. Kardan adamı çok beğendi. Yanında getirdiği fotoğraf makinesini çıkardı. Emre bir tarafta, Yusuf bir tarafta kardan adamla beraber fotoğraflarını çekti. Bu, güzel bir dostluğun hem başlangıcı hem de belgesi oldu.

ANNE

Yüreğimi senin kokun,
Burcu burcu bürür anne.
Nere baksam uzak yakın,
Gözüm seni görür anne.

Has bahçenin bal arısı,
Sevgilerin en durusu;
Bir kez istese yavrusu,
Yüreğini verir anne...

Yağmur gelse, dolu yağsa,
Yanağına meltem değse,
Goncası boynunu eğse,
Erim erim erir anne.

Has bahçenin bal arısı,
Sevgilerin en durusu;
Bir kez istese yavrusu,
Yüreğini verir anne.

Bestami YAZGAN



KENDİNİ HESABA ÇEKMEK

Tarık bin Ziyad, Allah'ın yüce adını deniz aşırı ülkelere taşıyan büyük bir komutandır. Aslında bu büyük komutanın hayatının bir dönemi kölelikle geçmiş, sonradan hürriyetine kavuşmuştur. Zamanla komutan olmuş, orduları yönetmiştir. Gün gelmiş İslâm ordularının başında sefere çıkmış, İspanya'yı fethedip, İslâm dininin güzelliklerini oralara kadar götürmüştür.

Zafer kazandığı gece, Tarık bin Ziyad'a fethettiği yerdeki sarayın hazineleri gösterilir. Hazinenin anahtarları teslim edileceği sırada birdenbire hayatı bir sinema şeridi gibi gözünün önünden geçer. Bu zaferden dolayı, içine bir gurur gelmesinden endişe ederek, kendini hesaba çekmeye başlar:

– Tarık, önceleri sen bir köleydin. Sonra Allah'ın lütfuyla hürriyetine kavuştun. Ardından bir komutan oldun ve Yüce Mevlâ'nın ihsanıyla bugün muzaffer bir kumandansın. Dikkat et, yarın toprağın altına girince, yaptığın her şeyin hesabını Yüce Allah'a vereceksin, der.

Her türlü başarının Allah'ın yardımıyla olduğunu, her şeyin asıl sahibinin O olduğunu anlatır. Kendisinin de asla gururlanmayıp, Allah'ın kulu kölesi olduğunu dimağına iyice yerleştirmesi için yere bir hasır serilmesini emreder. Zafer kazanmış bir komutan olarak, sarayda da olsa o geceyi sert yerde kuru hasırın üzerinde geçirir.



TARİHTEN NÜKTELER

YAKLAŞIYORLAR YAKLAŞIYORUZ

1071 yılının ağustos ayında Sultan Alparslan, yaklaşık otuz bin kişilik ordusuyla Malazgirt Ovası'na doğru ilerliyordu. Bizans kuvvetlerinin durumunu öğrenmek ve ona göre bir plân yapmak için, öncü birlikler gönderdi. Bir süre sonra öncü birlikler, önemli bir haberle döndüler. Birliğin başındaki asker heyecan ve telâşla Sultan Alparslan'a:

– Hünkârım, yaklaşık üç yüz bin kişilik askeriyle büyük bir düşman ordusu bize doğru yaklaşıyor, dedi.

Alparslan durumunu hiç bozmadan gayet sakin bir tavırla şu nükteyi yaptı:

– İyi ya öyleyse, biz de onlara doğru yaklaşıyoruz.

SIR

Fatih Sultan Mehmet'in torunu Yavuz Sultan Selim, kısacık ömründe sekiz yıl padişahlık yaptı. Onun padişahlığı genellikle at üstünde, seferlerde geçti. Yüce İslâm dininin güzelliklerini dünyanın dört bir bucağına götürmek için gece gündüz koşturuyordu.

Yavuz'un en ilginç yanlarından biri de çok iyi sır saklamasıydı. Bir sefere çıkmadan evvel, bu seferin nereye yapılacağını hiç kimseye bildirmezdi. En yakınları dahi bunu bilmez, fakat herkes her seferden önce bunu merak ederdi.

Bir defasında Veziriazam Pirî Mehmet Paşa, belki bu defa öğrenirim düşüncesiyle seferin ne tarafa olacağını padişaha sordu. Yavuz Selim cevaben:

– Vezirim, sen sır saklamasını bilir misin, diye sorunca, Pirî Mehmet Paşa ümitlenerek:

– Bilirim sultanım, dedi ve heyecan dolu, meraklı bakışlarını padişaha yöneltti.

Yavuz Selim, tebessüm ederek:

İyi öyleyse, ben de iyi bilirim, dedi.

OKU!



Ramazan ayının on yedinci gecesiydi. Bu gecede Nur Dağı ve çevresinde olan her şey sessizliğe bürünmüştü. Sanki bütün varlık âlemi, çok önemli bir konuşmayı dinlemek için derin bir saygı ve hürmet içinde bekliyordu.

Saat epey ilerlemiş, gece yarısını geçmiş, seher vakti yaklaşmıştı. İşte bu ıssız ve karanlık gecede vahiy meleği olan Cebrail Aleyhisselâm, güzel bir insan şeklinde, ışıl ışıl nurlar saçarak göz kamaştırıcı aydınlıkla Peygamberimize göründü, ona tatlı ve gür bir sesle şöyle hitap etti:

– Oku!

Bu sırada Peygamberimizi bir heyecan ve korku sardı.

– Ben okuma bilmem! dedi. Bunun üzerine Cebrail Aleyhisselâm Peygamber Efendimizi sıkıca kucaklayıp bıraktı ve yine:

– Oku! diye seslendi.

Peygamber Efendimiz yine aynı şekilde cevap verdi:

– Ben okuma bilmem!

Aldığı cevaptan sonra Cebrail Aleyhisselâm ikinci kez Peygamber Efendimizi kucaklayıp bıraktıktan sonra tekrar seslendi:

– Oku!

Peygamber Efendimiz: "Ben okuma bilmem! Söyle, ne okuyayım?" dedi.

Bunun üzerine Cebrail Aleyhisselâm Peygamberimize ulaştırılması için bildirilen Alâk sûresinin ilk âyetlerini okudu:

– Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı kan pıhtısından yarattı. Oku! Rabbin sonsuz kerem sahibidir. O, insana kalemle yazmayı öğretti. İnsana bilmediğini öğretti.

Peygamberimiz heyecan içinde kendisine bildirilen âyetleri tekrar etti. İnen âyetler, böylece Peygamber Efendimizin diline ve kalbine iyice yerleşti.

O an için görevini tamamlayan Cebrail Aleyhisselâm ise hemen kayboluverdi.

Daha sonra Cebrail Aleyhisselâm aracılığı ile Yüce Yaratıcıdan gelen mesajları Peygamberimiz, insanlara duyurmaya başladı.



DENİZ ORTASINDAKİ CAMİ

Osmanlı döneminde, varlıklı kişilerin halk yararına cami, hamam, kervansaray gibi eserler yaptırması güzel geleneklerdendi.

Üçüncü Murat devrinde Kaptan-ı Deryalık yani "Deniz Kuvvetleri Başkomutanlığı" görevini sürdüren Kılıç Ali Paşa'nın da gönlünde cami yaptırma isteği vardı. Paşa, sonunda bu isteğini padişaha iletti. Üçüncü Murat bu isteğe: "Paşaya cami için bir karış dahi yer vermem! Onun diyarı denizlerdir. Eğer gücü varsa gitsin, camisini deniz üzerinde yaptırsın!" şeklinde cevap verdi.

Paşa, padişahın cevabını anlayışla karşıladı ve: "Padişahımız doğru söylüyor. Bizim yerimiz denizler olduğuna göre, camimizin de deniz üzerinde olması uygun olur." dedi ve ardından camiyi yapacak iyi bir mimar aramaya başladı. En sonunda camiyi Mimar Sinan'a yaptırmaya karar verdi. Yaptırmak istediği cami konusun-



da mimara bilgi verdi.

Mimar Sinan, paşaya caminin nereye inşa edileceğini sorunca Kılıç Ali Paşa:

Koca Sinan, senin de pek iyi bildiğin gibi bizim karada yerimiz yoktur. Bizim yerimiz denizlerdir. Bundan dolayı camimizin de deniz üzerine yapılması gerekir, dedi.

Sorusuna aldığı cevap karşısında bu işin içinde bir iş olduğunu anlayan Mimar Sinan, düşünmeye başladı. Çünkü şimdiye kadar yüzlerce eser inşa etmiş ama bu eserlerin hepsi karaya yapılmıştı. Şimdi ise kendisinden denize bir cami yapması isteniyordu. Bu iş nasıl olacaktı? Paşa, tecrübeli mimarın zihnini kurcalayan bazı soruların olduğunu anlamakta gecikmedi ve ona:

– Caminin deniz üzerine inşa edilmesinin aklına yatmadığını biliyorum. Ama sen merak etme, bizim kadırgalarımız, denizleri karaya çevirebilir. Hiç şüphen olmasın, birkaç hafta içinde deniz kayalarla doldurulur ve cami inşaatımız için uygun zemin hazırlanır inşaallah, dedi.

Kılıç Ali Paşa, leventlerine cami inşaatı için hemen denizde uygun zemin hazırlanması emrini verdi. Halkın meraklı bakışları altında kısa zaman sonra Marmara ve Karadeniz kıyılarından getirilen kaya parçaları ile Tophane kıyısında deniz doldurulmaya başlandı.

Denizin kayalarla doldurulmakta olduğunu duyan üçüncü Murat, paşaya yaptığı işten vazgeçmesini ve camiyi karaya yaptırabileceğini bildirdi ise de paşa bunu kabul etmedi.

Birkaç hafta sonra denizin ortasında cami inşaatı için küçük bir adayı andıran bir zemin hazır hâle getirildi. Bir de ada ile sahil arasında gidiş gelişi sağlamak için güzel bir köprü kuruldu. Mimar Sinan zemin hazırlanınca inşaata başladı. Kısa zaman sonra denizin ortasında muhteşem bir eser yükseldi.

Camiyi tamamlayan Mimar Sinan:

– Denizler kabarsa, azgın dalgalar caminin kubbesinden aşsa, bu güzel cami kıyamete kadar ayakta kalacaktır inşaallah, dedi.

Günümüzde Kılıç Ali Paşa Camii, sahilin doldurulması sebebiyle kıyıdan epey içeride kalmıştır.

Bugün Kılıç Ali Paşa'nın türbesi de Tophane Meydanı'ndaki bu caminin avlusu içindedir.

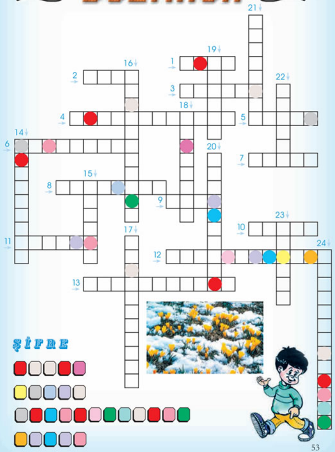
Yolunuz Tophaneye düştüğünde bu camiyi ziyaret etmeyi ve Kılıç Ali Paşaya bir Fâtiha okumayı unutmayınız.



BULMACA

1. Müslümanların topluca namaz kılıp, ibadet ettikleri kutsal mekân
2. Odunsu gövdeli bitkilerin genel adı
3. Camide müezzinlerin bulunduğu bölüm
4. Karşılıklı yardım etmek
5. Camide vaizlerin Müslümanlara nasihat ettikleri yer
6. Davranışlarımızdaki doğruluk
7. "Müjde" anlamındaki kelime
8. Peygamberimizin "...imandandır." buyurduğu, dinimizin özündeki güzel bir davranış
9. Anne, baba ve çocuklardan oluşan en küçük topluluk
10. "Affedilme" anlamına gelen kandil gecesinin adı
11. Camide cuma ve bayram günlerinde imamın çıkıp, Müslümanlara hitap ettiği, merdivenli kısım
12. Bir insanın yurduna, memleketine duyduğu sevgi. Bu sevgi imandan kaynaklanır.
13. Başarının, öğrenmenin ve mutluluğun temel şartlarından biri.
14. Toplumun huzur ve mutluluğu için, insanların her konuda, birbirlerine destek olması
15. Camilerin bitişiğinde, ezanın okunduğu, yüksek estetik yapı
16. Tembelliğin zıddı
17. Karşılıklı olarak birbirimize selâm vermek
18. Allah yolunda mücadele ederken ölmek (Allah katında yüksek bir makam)
19. Camide imamın namaz kıldırdığı bölüm
20. Rabbimizin, kendisinden sonra itaat etmemizi emrettiği iki kutsal varlığımız
21. Kurân-ı Kerîm'de bize emredilen, bütün insanların dünya ve ahirette mutlu olmalarını sağlayan önemli bir davranış. Yalan söylememek, insanları aldatmamak anlamına gelir.
22. "Bütün inananlar birbiriyle ....tir." cümlesi hangi sözle tamamlanmalıdır?
23. Mübarek üç aylardan ilki olan, Recep ayının ilk cuma gecesinde kutladığımız kandilin adı
24. Millî şairimiz Mehmet Akif Ersoy tarafından yazılan, bağımsızlığımızın simgesi olan on kıtalık şiir (marş)

BULMACA





HUZUR EVİ

Çocuk dedesi ile arka koltukta oturmaktadır. Babası ise derin düşüncelere dalmış bir şekilde arabayı kullanmaktadır.

Biraz sonra araba yavaşlar. Bir binanın önünde dururlar. Babası arabadan iner. Arka kapıyı açar. Oğluna seslenir:

– "Geldik! Haydi oğlum, dedeni odasına yerleştirelim." Bu arada yaşlı adam mesajı çoktan almıştır.

Kapısında iri harflerle "Huzur Evi" yazan binaya girerler. Dedeyi üçüncü katta bir odaya yerleştirirler. Babası, "Gitme vakti!" der küçük çocuğa. Çocuk dedesinden ayrılmak istememektedir, ama babası çoktan odanın kapısına yönelmiştir bile. Çocuk, dedesine: "Dedeciğim, seni görmeye sık sık geleceğim!" der ve elini öper. Gözlerinden süzülen iki damla yaşı da dedesinin derisi incelmiş titrek eline bırakarak babasının peşinden merdivenlere koşar.

Adam sıkıntılıdır. Çabucak bu havadan kurtulmak ister, arabayı çalıştırır. Çocuk, sessiz bir şekilde yine arka koltukta oturmaktadır. Eve doğru yol almaktadırlar. Nice zaman sonra çocuk kısık bir ses tonuyla: "Baba!" der. Babası duymaz onu. Çocuk, bu sefer sesini biraz daha yükselterek: "Baba!" der; sanki bir şey öğrenmek istermiş gibi… "Ne var evlâdım?" der baba, hüzünlü bir ses tonuyla. Çocuk masum bir edayla: "İnsanlar yaşlanınca huzur evine mi bırakılır?" diye sorar, düşünceli ve dalgın babasına.

Yaptığı davranıştan dolayı vicdan azabı çeken babası, çocuğa ne diyeceğini şaşırır önce, yutkunur… Cevap vermek için bir şeyler düşünürken çocuk meraklı bir tavırla bir soru daha sorar: "Babacığım, sen yaşlanınca ben de seni huzur evine mi bırakacağım böyle?"

Adam, bir anda beyninden vurulmuşa döner. Ayağı hızla firene gider. Az kalsın kaza yapacaktır. Arabayı kenara çeker. Karar değiştirip hemen geri döner. Çocuk, şaşkındır. Babası ise hiç konuşmamaktadır. Çocuk da yanlış bir şey sorduğunu zannederek susar.

Huzur evine geri gelmişlerdir. Koşarak üçüncü kata çıkarlar. Az önce çıktıkları kapının önüne geldiklerinde çocuk, koşarak gidip dedesinin bulunduğu odanın kapısını açar. Dedesi camın kenarında beklemektedir. Çocuk, hemen dedesinin boynuna atlar ve onu doyasıya öper. "Sık sık gelirim demiştim ya!" der.

Sonra adam, odaya girer. Çocuğun dedesi daha bavulunu açmamış ve eşyalarını yerleştirmemiştir. Babası, yavaş yavaş gelip dedesinin eline yapışır ve gözyaşlarıyla yıkar ellerini. Dedesi, babasının saçlarını okşar, sırtını sıvazlar ve: "Üzülme oğlum! Ben geleceğini biliyordum. Çünkü ben, babamı huzur evine bırakmamıştım." der.


SEN HİÇ ÜZÜLME..
SENİ SON DURAĞA KADAR
BEN GÖTÜRÜRÜM..
MEZARLIK
NEREYE GİDİYORSUN KARDEŞ?
BİR YOLCUM VAR DA...
ONU UĞURLAMAYA GİDİYORUM...
İÇKİ
BEN DE AZ ÖNCE BİR ARKADAŞI
SON YOLCULUĞUNA
UĞURLADIM...
MEZARLIK
İÇKİ

SARAYA DAVET





Bir zamanlar, zengin mi zengin bir padişah; zenginliğini, gücünün ve saltanatının büyüklüğünü göstermek ister.

Bu amaçla büyük bir saray yapmaya başlar. Sarayı odalara ve bölümlere ayırır. Her bölümü, hazinelerinin çeşitli süsleriyle donatır. Tavanlarını altınla yaldızlar. Hazırlattığı yiyeceklerle öyle büyük bir ziyafet hazırlar ki nimetlerin her çeşidini o sofralara dizdirir. Sonra, bir elçi görevlendirir. Elçi misafirlere padişahı tanıtır. Töreni ve saraydaki ziyafeti anlatarak, yol göstericilik ve kılavuzluk yapar.

Sonra memleketindeki insanları saraya ve ziyafete davet eder. İnsanlar, saraya geldiklerinde elçinin sesini işitirler. Padişahın elçisi, yüksekçe bir yerden misafirlere seslenir:

– Ey ahali! Şu sarayın sahibi olan sultanımız, sarayı ve eserlerini göstermekle size kendisini tanıtmak istiyor! Size verdiği ziyafet ve ikramlarla sizi sevdiğini hepinize gösteriyor. Siz de ona sevgi ve saygı duyunuz. Size dağıttığı hediyelerle cömertliğini ve merhametini gösteriyor. Siz de teşekkür ederek ona hürmet ediniz. Hem şu gördüğünüz bütün eserlerin üstünde onun işaretini ve mührünü görüyorsunuz. Siz de bütün bu güzelliklerin sahibini tanımaya ve onun gücünü, merhametinin büyüklüğünü, hazinesinin genişliğini anlamaya çalışınız.

Padişahın sözcüsü, bu ve buna benzer sözlerle sarayı ve sultanı misafirlere tanıtır. Saraya giren insanlar iki gruba ayrılırlar:

Birinci gruptakiler, saraya geldiğinde elçiyi dinler. Onun söylediklerini kabul ederler. Saraydaki törenin kurallarına uyarak edepli ve terbiyeli bir şekilde ziyafetten yararlanırlar. Padişaha teşekkürlerini ve saygılarını sunarlar.





Onların bu saygılı hareketleri, sultanın çok hoşuna gider. Bundan dolayı onları, diğerinden çok daha büyük ve güzel olan başka bir sarayına davet eder, birbirinden güzel ve leziz hediyeler ve ikramlarla ödüllendirir. Sonsuza kadar bu yeni sarayda misafir edileceklerini bildirir.

İkinci gruptakiler ise saraya geldiğinde yiyecek ve içeceklerden başka hiçbir şeyle ilgilenmezler. Elçinin anlattıklarına kulaklarını tıkarlar. Ziyafet sofralarını karıştırırlar. İlâç olarak bulundurulan ve içilmeyecek şeyleri içerler. Sarhoş olup bağırırlar. Diğer misafirleri rahatsız ederler. Yapılan ikramlara teşekkür etmek yerine, onları küçümserler. Padişaha karşı saygısızlıkta bulunurlar. Saray sahibinin görevli askerleri de onları tutup cezaevine atarlar.

İsterseniz biz şimdi onları cezaevinde bırakıp, hikâyeden almamız gereken dersi birlikte yorumlayalım:

Hikâyedeki saray, dünyadır. Sarayın yıldızlarla donatılmış tavanı, gökyüzüdür. Tabanı ise rengârenk çiçeklerle süslenmiş yeryüzüdür. Padişah ise Allah'tır. Saraydaki sofralar; yeryüzündeki bağlar, bahçeler ve tarlalardır. Saraydaki işlemeler, süsler, Allah'ın yerde ve gökte yarattığı canlı ve cansız varlıklardır.

Bu elçi, Peygamberimiz Hazreti Muhammed'dir. (Sallallahu aleyhi vesellem.) Ziyafete davet edilen misafirler dünyaya gelen bütün insanlardır.

Misafirlerden birinci gruptakiler Allah'ı bilen ve Peygamberimizi dinleyenlerdir. Diğerleri ise nefsine ve şeytana uyup Allah'ı tanımayan, Peygamberimizin sözlerini dinlemeyen insanlardır. Davet edilen yeni saray, cennet; cezaevi ise cehennemdir.

KALBİMİZ

Elimizi göğüs kafesimizin üzerine koyduğumuzda, şu sesleri işitiriz: tık tık, tık tık... Bir saat gibi çalışan, kalbimizin sesidir bu.

Kalbimiz, tıpkı bir "emme basma tulumba" gibi çalışır ve dakikada ortalama 70-80 defa vücudumuza kan pompalar. Saatlerce, günlerce, aylarca ve yıllarca hiç durmadan vücuda kan pompalamak kolay bir iş değildir. Kalbimizin, "bunu uzun süre sürdürebilmesi" için, çok sağlam yapıda olması şarttır. Bu yüzden, diğer iç organlarımız ince düz kaslardan yaratıldığı hâlde, sadece kalbimiz kalın ve sağlam çizgili kaslardan yaratılmıştır.

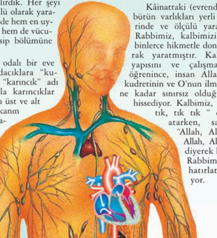
Beynimiz, kafatası içinde korunduğu gibi, kalbimiz de göğüs kafesi içine yerleştirilerek korunmuştur. Kalbimiz karın boşluğunda olsaydı, dışarıdan gelen küçük bir darbeyle kalp krizleri yaşayıp çabucak ölebilirdik. Her şeyi yerli yerinde ve ölçülü olarak yaratan Allah, kalbimizi de hem en uygun yapıda yaratmış hem de vücudumuzun en münasip bölümüne yerleştirmiştir.

Kalbimiz, dört odalı bir eve benzer. Üstteki odacıklara "kulakçık", alttakilere "karıncık" adı verilir. Kulakçıklarla karıncıklar arasında, yani kalbin üst ve alt kısımları arasında kanın geçişini sağlayan kapakçıklar vardır. Bu kapakçıklar, kulakçıklardan karıncıklara kanın geçeceği anda otomatik olarak açılır. Kan karıncıklara geçince, hemen otomatik olarak kapanır. Bu açılma ve kapanma, bir saniyeden daha kısa sürede gerçekleşir ve ömrümüz boyunca düzenli olarak sürer gider.

Kalbimizin dış yüzeyindeki zar ile kalp arasına kaygan bir sıvı yerleştirilmiştir. Bu sıvı kalbin daha rahat çalışmasını sağlar. Eğer bu kaygan sıvı olmasaydı, kalbimiz şimdiki gibi rahat çalışamayacaktı. Demek ki organlarımızın ihtiyacını bilen Rabbimiz, bu sıvıyı oraya yerleştirmiş.

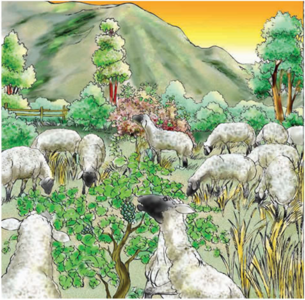
Kalbimizin sol tarafında daima temiz kan, sağında ise kirli kan bulunur. Sağ ve sol tarafın arasında kapakçık yoktur. Bunun yerine, sağdan sola ya da soldan sağa kan geçişini önleyen çok sağlam kaslar bulunur. Eğer böyle olmasaydı, kirli ve temiz kan birbirine karışabilirdi. Böylece hücrelerimize kirli kan gönderilir, zehirlenmelere, ölümlere yol açılırdı.

Kâinattaki (evrendeki) bütün varlıkları yerli yerinde ve ölçülü yaratan Rabbimiz, kalbimizi de binlerce hikmetle donatarak yaratmıştır. Kalbin yapısını ve çalışmasını öğrenince, insan Allah'ın kudretinin ve O'nun ilminin ne kadar sınırsız olduğunu hissediyor. Kalbimiz, "tık tık, tık tık " diye atarken, sanki "Allah, Allah; Allah, Allah" diyerek bize Rabbimizi hatırlatıyor.





Kendimize ve tabiattaki diğer varlıklara dikkatle bakıp düşününce, "Allah'ın varlığını ve birliğini" hemen sezebiliyoruz. Zira bir resim, ressamsız; bir bina, ustasız ve mimarsız olamaz. Ya güzelliklerle dolu şu kâinat, nasıl sahipsiz olabilir?



FARKLI BİR ÇÖZÜM

Bundan binlerce yıl önceydi... Günlerden bir gün Hazreti Davut Peygamber, oğlu Süleyman'a demirden bir zırh yaptı. Henüz küçük bir çocuk olan Süleyman, bu güzel zırhı hediye eden babasına teşekkür etti ve çok mutlu oldu.

Tam bu sırada muhafızlardan biri gelip, iki davalının Hazreti Davut'a bir meseleyi arz etmek istediklerini belirtti. Davut Aleyhisselâm gelenleri kabul etti. O dönemde aralarında anlaşamayanlar, bir derdi veya sıkıntısı olanlar meseleyi Hazreti Davut'a açardı. O da onların dertlerine bir çare bulmaya çalışırdı.

Bu defa gelenlerden biri bahçenin, diğeri de bir koyun sürüsünün sahibiydi. Bahçenin sahibi koyunların sahibini şikâyet ederek:

– Efendim, bu adamın koyunları geceleyin bahçeme girdi ve bütün ürünlerimi mahvetti. Benim tek geçim kaynağım bu bahçeydi. Şimdi ben ne yapacağım? Bahçeme verilen zararı bu adamın karşılamasını talep ediyorum, dedi.

– Bu adamın anlattıkları doğru mu, diye sordu Hazreti Davut.

Koyunların sahibi de:

– Evet efendim, doğru söylüyor. Fakat, isteyerek olmadı, dedi.

Davut Aleyhisselâm, bahçeye verilen zararın miktarını, koyunların sayısını ve değerini sorup öğrendi. Hemen hemen koyunların değeriyle bahçeye verilen zararın bedeli birbirine eşitti. Bu durumda Davut Aleynisselâm:

– Bahçedeki ürünlere verilen bu zarara karşılık, koyunların bahçe sahibine verilmesine hükmediyorum, dedi. Çünkü, başka bir geliri olmayan bahçe sahibinin mağdur olmasını istemiyordu.

Bu hüküm, bahçenin sahibini rahatlatmış, fakat koyunların sahibini üzmüştü. Süleyman, bu sırada nezaketle söz isteyerek:

– Babacığım, müsaade ederseniz bu konudaki düşüncemi belirtmek istiyorum, dedi.

– Buyur evlâdım, söyle, dedi Davut Peygamber.

– Bence koyunların sahibi bahçeyi alarak onu yeniden eksin. Bakımını görümünü yapıp, eski durumuna getirsin. Bahçenin sahibi de şimdilik koyunları alsın, sütünden ve yününden yararlansın, geçimini temin etsin. Bahçe önceki durumuna gelince, herkes kendi malını geri alsın, koyun sahibi koyunlarını, bahçe sahibi de bahçesini.

Hazreti Davut Aleyhisselâm, aslında adaletli bir hüküm vermesine rağmen, oğlunun bu fikrini daha çok beğendi. Kendi kararından vazgeçip, oğlu Süleyman'ın kararına göre hükmetti.

Henüz küçük yaşlardaki Süleyman, Hazreti Davut'un on dokuz oğlundan biriydi. Oldukça zeki, akıllı ve bir o kadar da güzel ahlâklıydı. O da ileride bir peygamber olacak, Allah'ın yüce adını bütün dünyaya yaymak için geceyi gündüze katıp çalışacaktı. Daha şimdiden, problemlere farklı çözüm yolları üretmesiyle, edep ve ahlâkıyla diğer kardeşlerinden farklı olduğunu beli ediyordu.

Hazreti Süleyman'ın babası Davut Aleyhisselâm ise adaletli bir hükümdar, büyük bir peygamberdi. Bir konuda söz söyleyenin yaşına, çocuk oluşuna bakmadan başkalarını da dinler, insanların fikirlerine bu denli saygı gösterirdi. O, Allah'ın güzel isimlerini anmaya başlayınca, dağlar, taşlar, ağaçlar ve kuşlar da bu zikre katılırdı.

Allah'ın selâmı onların üzerine olsun.



BİR ÇİFT KÜÇÜK PENCERE

Bir çift küçük pencere, açılmış kâinata,
Bir çift küçük pencere, bakmak için hayata.
Görmek için, açılan nadide çiçekleri,
Çırpılan kanatlarda, rengârenk benekleri...

Görmek için, baharla kımıl kımıl toprağı,
Otları, ağaçları, yüz binlerce yaprağı...
Bir zümrüt deniz gibi yanarken için için,
Yeşilin her tonunu onlarda görmek için.

Görmek için deryayı, kucak açmış güneşe,
Dalgalar köpük köpük, yükselirken peşpeşe...
Görmek için bir âlem, saklı derinlikleri,
Âdeta içmek için, mavi serinlikleri...

Bakmak için semaya, sabah vaktinde hayran,
Güneş güzel başını, çıkarırken ufuktan;
Bir gül bahçesi gibi tozpembe, al, mor, sarı...
Günün ilk ışıkları, okşarken bulutları.

Ve akşam... Gurub vakti, aynı müthiş manzara,
Yerini terkederken göz kırpan yıldızlara,
Yerini terk ederken, gümüş ışıklı aya,
Bakışlar dönsün diye devran eden uzaya!

Hepsini görsün diye, bir çift küçük pencere,
Bir eşsiz sanat ile yerleşmiş çehrelere.
İşte onlar cihanı, kalplere bağlıyorlar.
Sevgiyle ışıldıyor, gülüyor, ağlıyorlar.

Akıyor güzellikler, oradan zerre zerre...
Akıyor güzellikler, kalplerdeki gözlere...
İşte onlar açıksa, Hakk'ı görürse eğer,
Bir çift küçük pencere, elbet dünyaya değer.

Farika TEYMUR



BİR ÇİFT KÜÇÜK PENCERE / BULMACA SORULARI

1. Şiirde sözü geçen "bir çift küçük pencere" ile kastedilen nedir?

2. Şiire göre, güneşe kucak açan varlık nedir?

3. Şiirde bahsedilen bir çift küçük pencere nereye açılmış?

4. Otlarda, ağaçlarda ve yapraklarda hangi rengin tonları görülmek isteniyor?

5. Şiire göre bir çift küçük pencere ne ile ışıldayıp gülüyor ve ağlıyor?

6. Tozpembe, al, mor, sarı renklerdeki günün ilk ışıkları nelerin üzerine doğar?

7. Güzellikler, başımızdaki bir çift küçük pencereden, neredeki gözlere akıyor?

8. Bir çift küçük pencere, " eşsiz bir sanat ile" nerelere yerleştirilmiş?

9. Şiirde bahsedilen "gümüş ışıklı" varlık nedir?

10. Şiirde "göz kırpan varlıklar" olarak bahsedilen nelerdir?

11. Şiirin dördüncü dörtlüğünde, "ufuktan güzel başını çıkartmak" ifadesiyle bir benzetme yapılmıştır. Buna göre, ufuktan doğan nedir?

12. Şiirin ilk dörtlüğünde "çırpılan kanatlarda rengârenk benekler" deyince akla gelen canlı nedir?

13. Bir çift küçük pencereyi, eşsiz bir sanatla vücudumuzun en uygun yerine ve en güzel şekilde yerleştiren kimdir?

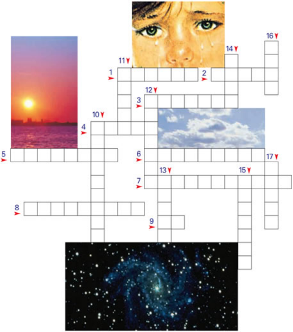
14. Sabah vaktinde hayranlık duyup bakılan varlık ne imiş?

15. Kalplerdeki gözler Hakk'ı görürse, o zaman bir çift küçük pencere neye değermiş?

16. Güneş, akşam vakti batıp, yerini yıldızlara ve aya bırakırken bakışlar nereye dönüyormuş?

17. Şiirin beşinci dörtlüğüne göre, "gurub vakti" hangi vakitmiş?

BİR ÇİFT KÜÇÜK PENCERE / ŞİİR BULMACASI



“Bunca varlık, kime emanet?”
Şefkati sonsuz olan Yüce Rabbimiz,
yeryüzünü rengârenk çiçeklerle,
birbirinden lezzetli meyvelerle,
çeşit çeşit sebzelerle senin için donattı.
Kuşları, ağaçları, hayvanları senin için yarattı.
Allah’ın nimetlerinden faydalanırken,
bu güzellikleri koru ve Rabbine şükret!



ŞİFRE

Babam eve gelince, annemle birlikte hemen sofrayı hazırladık. Hep birlikte akşam yemeği için sofraya oturduk. Babam genelde sabah erken gittiği için kahvaltıyı beraber yapamıyorduk. Öğle vaktinde de zaten işte oluyordu. Bundan dolayı akşam yemekleri benim en çok sevdiğim zaman dilimiydi.

Babam yüksek sesle Bismillâhirrahmânirrahîm" diyerek yemeğe başladı. Daha önceden niçin böyle yaptığını sormuştum. Unutan olursa hatırlasın diye sofrada birisinin yüksek sesle "besmele" çekmesi sünnetmiş. Bu sefer başka bir soru geldi aklıma ve hemen sordum:

– Babacağım yemekten önce ya da bir işe başlarken besmele çekiyoruz. Peki "besmele" ne demek? Ne anlama geliyor?

– Babam:

– Önce yemeğimizi yiyelim. Yemekten sonra sana güzel bir hikâye ile besmelenin ne anlama geldiğini anlatayım, olur mu kızım?

– Tamam, babacığım. Aslında akşam yemeklerinin uzun sürmesi hoşuma gidiyordu. Ama o akşam merakımdan, yemeğin bir an önce bitmesini istedim. Yemekten sonra babam salona geçti, beni de yanına oturttu ve anlatmaya başladı: "Şimdi sona anlatacağım hikâyedeki her kişi ve olay bir gerçeği gösteriyor. Dikkatle dinlersen, sorunun cevabını hikâyenin içinde bulacaksın.

"Çok eski zamanlarda Ahmet ve Çetin adında iki kardeş varmış. Ahmet alçak gönüllü, Çetin ise gururlu mu gururluymuş. İki kardeş, çok uzaklarda güzel bir ülke olduğunu duymuş. Bu ülkede rengârenk çiçek bahçeleri, türlü türlü meyve ağaçları varmış. Çiçek bahçelerinin arasından şırıl şırıl ırmaklar akarmış. Orada kuşların cıvıltısı, bülbüllerin ötüşü bir başkaymış. Bu ülke insanları, sıkıntı çekmeden rahat ve mutlu yaşarmış.

Bir gün Ahmet ve Çetin bu ülkeye gitmeye karar vermişler. Zor da olsa anne ve babalarını razı edip yola çıkmışlar. Çantalarında yol boyunca gerekli yiyecek, içecek, para ve diğer malzemeler varmış. Bir süre gittikten sonra yol ikiye ayrılmış. Hangi yoldan gideceklerini düşünürken, birden karşılarına nur yüzlü bir adam çıkmış.

Onlara nereye gittiklerini sormuş. Bu çocuklardan aldığı cevaba hiç şaşırmamış. Çünkü o ülkenin güzelliğini duyup da oraya gitmek istemeyen yokmuş.

Şefkatle onlara bakmış ve gitmeleri gereken yolu gösterdikten sonra demiş ki:

– Bakın çocuklar, önce bu güzel kararınız için sizi tebrik ederim. Ama gideceğiniz yere ulaşmak



öyle sanıldığı gibi kolay değildir. Yol boyunca sizi bekleyen bir sürü tehlike var.

Ahmet, adamın doğru sözlü ve yardımsever bir insan olduğunu anlamış. Çetin ise: "Nereden çıktı bu adam, bizi yolumuzdan alıkoyuyor!" der gibi, sağa sola bakınıyormuş. Yaşlı adamın söylediklerini hiç dikkate almıyormuş. Ahmet merakla sormuş:

– Ne gibi tehlikeler var?

İhtiyar sakin ve inandırıcı bir sesle cevap vermiş.

– Ülkede karışıklık var. O yüzden eşkıyalar yol kesiyor. Yolcuların elinde ne varsa alıyorlar. Yol boyunca ıssız ormanlar, susuz çöller var. Her an karşınıza bir sarp tepe veya vahşî bir hayvan çıkabilir.

Ahmet, bu sözleri duyunca biraz korkmuş, ama kararından dönmeyi hiç düşünmemiş. Çetin ise ihtiyarı zaten hiç dinlememiş. Ahmet tekrar sormuş:

– Peki bu ülkeye ulaşmanın başka bir yolu yok mu?

İhtiyar:

– Başka bir yolu yok, ama yolculuğunuzu kolaylaştıracak bir çare var.

– Nasıl?

– Şimdi beni iyi dinleyin. Size bir "şifre" söyleyeceğim. Bu şifre, sizin bu ülkenin padişahına bağlı olduğunuzu gösterir. Bir tehlikeyle karşılaştığınız zaman bu "şifre"yi söylerseniz, tehlikeyi atlatırsınız. Yolunuzdaki engeller kalkar, zorlukları aşarsınız.

Ahmet, ihtiyarın söylediği "şifre"yi ezberlemiş. Çetin ise: "Ben kendi aklımla, kendi gücümle her türlü zorluğu yenerim." demiş ve ihtiyarın diğer sözlerini dinlemediği gibi şifreyi de öğrenmemiş.

İki kardeş tekrar yola koyulmuşlar. Çok geçmeden ihtiyarın söylediği olmuş. Yolun ıssız bir yerinde eşkiyalar yollarını kesmişler. Ahmet'i bir yana, Çetin'i bir yana tutup sürüklemişler. Ahmet, yol boyunca içinde tekrarladığı "şifre"yi yüksek sesle söyleyince, eşkıyalar padişahtan korkup Ahmet'i serbest bırakmışlar.

Ahmet, kardeşini çok beklemiş.





Gelmeyince çaresiz yoluna tek başına devam etmiş. Şifre sayesinde bütün zorlukları aşmış ve o güzel ülkeye ulaşmış. Yol boyunca kardeşinin şifreyi hatırlaması ve bu güzel ülkeye gelebilmesi için çok dua etmiş.

Çetin, eşkıyalara karşı koymaya çalışmış ama eşkiyaların elinden kurtulamamış. Eşkıyalar kendilerine zorluk çıkardığı için Çetin'i bir güzel dövmüşler, ardından nesi var nesi yoksa almışlar. Çetin zor da olsa eşkıyaların elinden kurtulmuş. Ama onu bekleyen daha bir sürü tehlike varmış.

– Evet Esracığım, hikâye burada bitti. Şimdi birlikte hikâyede anlatılmak istenen gerçekleri çözmeye çalışalım. İlkini ben söyleyeyim. O iki kardeşin bulundukları ülke, içinde yaşadığmız dünyadır.

– Gitmek istedikleri yer de cennet değil mi babacığım?

– Evet, kızım. Peki padişah kimdir?

– Yerleri ve gökleri yaratan, dünya ve ahiretin sahibi olan Allah'tır.

– Peki karşılarına çıkan nuranî zat kimi temsil ediyor?

– Peygamberlerimizi.

– Çok doğru. Peygamberimiz hayatı boyunca insanları kötülükten alıkoymak, doğru yola iletmek için gayret etti. Peki ya iki kardeşin yol boyunca karşılaştıkları tehlikeler?

– Hımm!... Burasını pek iyi anlayamadım babacığım?

– Peki o zaman bunu da ben söyleyeyim. İnsanlar hayat boyu bir çok sıkıntılarla, zorluklarla karşılaşır. Ayrıca insanın ihtiyaçları sınırsızdır; ama gücü, imkânları çok kısıtlıdır. Dünyadan ahirete uzanan bu zorlu yolculukta karşılaştığı sıkıntılarla tek başına başa çıkamaz.

– Şimdi anladım babacığım. Ahmet'i tehlikelerden koruyan şifre, "besmele"dir. İnsan "Bismillâhirrahmânirrahîm." diyerek Allah'a sığınır. Gücü her şeye yeten Allah'tan yardım ister. Böylece işleri kolaylaşır.

– Evet kızım. Çok güzel açıkladın. Onun için her zaman bir işe başlarken mutlaka besmele çekmeliyiz. Bir şey alırken, verirken, yerken, içerken, otururken, kalkarken hep "Bismillâh." demeliyiz. Bu güzel sözü hiç dilimizden düşürmemeliyiz.



BİR YUDUM SU

Huzeyfetü'l-Adeviyye (Allah ondan razı olsun.), Yermuk vakasından sonra yaşadığı ilginç bir olayı şöyle anlatıyor:

Meydan muharebesinin bittiği dakikalardı... O gün çok şehit vermiştik ve her taraf yaralılarla doluydu. Yaralılardan bir kısmı da belki şehit olmak üzere son nefesini tüketiyordu. Su dolu mataramı yanıma aldım ve aralarında dolaşmaya başladım. "Belki birkaç yudum su vererek bir hayat kurtarabilirim!" diye düşünerek meydanda ilerlerken, az öteden yanık bir ses geldi:

– Ah, bir su! Bir yudum su!...

Hemen sesin geldiği tarafa koştum. Yanına vardığımda, bu inleyen kişinin her tarafı yara bere ve kanlar içinde uzandığını gördüm. Zor da olsa tanımıştım onu: Peygamber Efendimizin vefatından kısa bir süre önce Müslüman olan İbni Hişam'dı bu. Dudakları kupkuru olmuştu ve bir yudum suya ne kadar da muhtaçtı. Mataramın kapağını açıp, suyu tam ağzına götüreceğim sırada, yan taraftan az öncekine benzer bir ses daha geldi:

– Su! Su! Bir yudum su!

Bu iniltili sesi, kendisine su vereceğim İbni Hişam da duymuş olmalı ki matarayı elinin tersiyle itip, güçlükle:

– Ona götür, deyiverdi. Bir yandan da sesin geldiği tarafı işaret ediyor, bir an evvel su isteyen ikinci yaralının imdadına koşmamı istiyordu benden. "Keşke bir yudum içseydi şu sudan!" diye düşündüm bir an. Fakat, hâl ve hareketleriyle o kadar çok ısrar etti ki sonunda dayanamadım ve hemen diğer yaralıya koştum. Susuzluktan dudakları kupkuru kesilen bu yaralının vücudu, kılıç yaralarıyla doluydu. Âdeta tanınmaz bir vaziyetteydi. Dikkatle baktığımda bir de ne göreyim, yerde yatan yaralı amcamın oğlunun ta kendisiydi. Hemen matarayı ona uzatıp su vermek istedim. Allah'ın bir hikmeti ki tam bu sırada yakınlardan bir ses daha geldi. Bu ses de öncekilerin bir benzeriydi:

– Ahh bir su! Bir yudum su yok mu?

"Amcamın oğluna biraz su verip, sonra üçüncü yaralıya giderim." diye düşünüyordum. Matarayı ağzına yaklaştırmama rağmen, amcamın oğlu da ilk yaralı gibi aynı civanmertlikle arkadaşını gösterdi. Elinin tersiyle matarayı iterek, sesin geldiği tarafı işaret etti ve güçlükle:

– Ona götür, deyiverdi.

Hemen üçüncü yaralıya koştum. Vakit kaybetmeden suyu ona doğru uzattım, ama geç kalmıştım. Kupkuru dudakları bir yudum suyla ıslanmadan o, Hakk'ın rahmetine kavuşmuştu. Benim elimdeki mataranın suyu ona nasip olmasa da şehitlik şerbetini çoktan içmişti bu sahabe. Allah'ın izniyle belki de ötelerde burada içemediği suya karşılık cennet kevserlerini içecekti.

Onun şehit olduğunu farkeder etmez hemen amcamın oğluna koştum. Madem bu şehit oldu, hiç olmazsa ona bir yudum su vereyim, dedim. Ne kadar acele etsem de amcamın oğlu ruhunu Rahman'a teslim etmişti. Bari ilk gördüğüm yaralıyı, İbni Hişam'ı kurtarayım dedim. Koşarak onun yanına vardığımda, şehitler kervanına onun da katıldığına şahit oldum. Böylece mataranın suyu elimde kalakaldı.

* * *

Sahabeler, kendisi için istediği bir iyiliği, mü'min kardeşi için de isterlerdi ve bu konuda çok hassastılar. Hatta kendi nefsiyle kardeşininki yan yana geldiğinde, hiç tereddüt etmeden kardeşini kendisine tercih edecek kadar civanmerttiler. Tercih ettikleri şey bir can, bir hayat olsa bile... Bu hâdiseler açıkça gösteriyordu ki yaşamak için değil, yaşatmak için vardı onlar. Çünkü ne de olsa onlar Nebîlerin Sultanı Hazreti Muhammed Aleyhisselâmın sahabeleriydi. Öyle büyük ve şanlı bir peygambere böyle güzide sahabeler ne de güzel yakışıyordu. Böylesine güzel bir kardeşliği, dostluğu Yüce Rabbimiz herkese nasip etsin. Peygamber Efendimizin ve O'nu canlarından çok seven sahabelerin yolundan, Yüce Allah bizleri hiçbir zaman ayırmasın.

SEVİNCİ PAYLAŞABİLMEK

Futbol oyununun en çok sevdiğim özelliği, gol atan bir futbolcunun sevincini bütün takım arkadaşlarının birlikte paylaşması. Ne kadar güzel bir davranış bu. Birisi gol atıyor, onun başarısı sadece kendisini değil takımdaki bütün oyuncuları sevindiriyor. Keşke bu güzel davranışı bütün hayatımıza yayabilsek. Keşke arkadaşlarımızın her türlü başarısını taktirle, yürekten alkışlayabilsek. Kıskançlıklarla içimizi kirletmesek.

Futbolun bir başka güzel yanı da hedefe giderken, yani gol atmaya çalışırken sürekli yardımlaşmak. Sanki on bir kişi bir makinenin parçaları gibi. Her parça ayrı bir görevi yerine getiriyor. Bazen bir golün atılmasından önceki bütün paslaşmaları ağır çekimde yeniden seyredince, daha rahat anlıyoruz bunu. Ve sonunda gol pasını veren futbolcuyu da gol atan futbolcu kadar, hatta bazı durumlarda daha fazla taktir ediyoruz.

Keşke aynı apartmanda oturanlar, aynı köyde ya da şehirde yaşayanlar, aynı ülkede bulunanlar bundan bir ders çıkarsa! Dahası aynı dünyada yaşayanlar, birbiriyle yardımlaşarak hayatlarını sürdürse hep. Bütün dünya insanları birbirini sevmeyi bilse, hepsi birbirine mutluluk verse. Bütün dünya insanları birbirinin kusurunu hoş görse. Ve rahmetli Barış Manço'nun güzel ifadeleri içinde: "Hemşehrim, memleket nere?" diye soranlara; "Bu dünya bizim memleket!" diyebilse herkes. Ve yine güzel bir çocuk şarkısında anlatıldığı gibi, "Bütün dünya buna inansa, bir inansa! Hayat bayram olsa. İnsanlar el ele tutuşsa, birlik olsa. Şu kısacık dünya hayatında birbirimizi üzmeden, kırmadan hep birlikte uzansak sonsuza..."

Keşke, yaratılan her varlığı Yaratan'dan dolayı hoş görebilsek. Keşke tanış olup, işleri kolaylaştırsak birbirimize... Karşılıksız sevsek, sevilsek ve bu dünyanın kimseye kalmayacağını bir bilebilsek, Yunus Emre'nin tatlı sözleri içinde.



OKUMAYI SEVDİREN TEST

Kuşlar... Yıldızlar... Çiçekler... Evimizden bakıp görebildiğim her şey. Ne kadar çok ve ne kadar güzel. Bunca güzel şeyin bir sahibi var, biliyorum. Yıldızların, güneşin ve uzayın içinde gezinen her şeyin. Benim de.

1. Aşağıdakilerden hangisi, yukarıdaki paragraftan çıkarılabilecek bir sonuç değildir?

A. Çevremize dikkatle bakınca, birbirinden güzel pek çok varlığı görebiliriz.

B. Uzayın içindeki varlıkların sayısı pek çoktur.

C. Evrendeki varlıkların mutlaka bir sahibi vardır.

D. Uzayda sadece yıldızlar ve güneş bulunmaktadır.

O gece yıldızlardan çok kitaplara vakit ayırdım. Kütüphanemde dilini hiç bilmediğim bir kitap buldum. Sayfalar, satırlar konuşmadı benimle ama, resimler çok şey anlatıyordu. Saatlerce baktım, sayfalarını karıştırdım. Birden düşündüm ki resim de bir tür konuşma değil mi? Yani iletişim kurmanın bir yolu. Yani duygularımızı anlatmanın bir yolu. Hem de en güzel bir yolu.

3. Yukarıdaki paragraftan hangi sonucu çıkaramayız?

A. Yıldızlardan daha çok kitaplarla ilgilenmek gerekir.

B. Resim, duygularımızı anlatmanın en güzel yollarındandır.

C. Sadece kitap okumaya değil, yıldızları seyretmeye de vakit ayrılmalıdır.

D. Bir kitabın sadece yazıları değil, resimleri de okunabilir.

Kuşların istediği bir parça yiyecek. Sabahın serinliğinde her yere dağılıp, ne kadar kırıntı varsa temizliyorlar. Bu yaptıkları doğrusu büyük bir iş.

Bir de kediler var. Sonra köpekler, böcekler, karıncalar ve daha adını bilmediğim milyonlarca canlı. Hepsinin bir görevi var. Bıkmadan, usanmadan yerine getiriyorlar bu görevleri. Hem de çevreyi hiç kirletmiyorlar.

2. Aşağıdakilerden hangisi, yukarıdaki metinde vurgulanan düşüncelerden biri olamaz?

A. Tabiattaki her canlının kendine has görevleri vardır.

B. Maalesef çevreyi en çok kirleten biz insanlarız.

C. Kuşlar, çevredeki yiyecek kırıntılarını temizlemekle aslında büyük bir iş yapıyorlar.

D. Canlılar görevlerini yaparken, çevreyi asla kirletmiyorlar.

Küçük bir pencere bulup gökyüzüne bakmaya başlayınca, her şeyin ne kadar güzel ve ne kadar muhteşem olduğunu fark edebiliyorum... Annem ne kadar fedakâr bir insan...

Babam ne kadar çok çalışıyor. Ağlamaya başlayınca bir bebek kadar masum ve iyi.

Bahçemizdeki ağaç ne kadar muhteşem. Her mevsim yeniden gülüyor yüzümüze. Yaprakları, meyveleri, dalları, gölgesi her şeyi ne kadar iyi.

4. Yukarıdaki metnin ana duygusu aşağıdakilerden hangisidir?

A. Çevremizdeki varlıklara dikkatle bakınca; hepsinin kadar muhteşem birer sanat eseri olduğunu anlarız.

B. En iyi insanlar ve en fedakâr varlıklar annelerdir.

C. Bazen babalar da ağlar ve o zaman bir bebek kadar masum olurlar.

D. Ağaçlar, çiçekleriyle, meyveleriyle ve daha bir sürü faydasıyla çok muhteşem varlıklardır.

Dedem, "Hiçbir şey yapmıyorsan, git kendine bir arkadaş bul." demekle yetindi.

Haklıydı da...Her şeyimi paylaşabileceğim bir arkadaş bulmalıydım. Sorularıma cevap verecek bir kitap kurdu... O gün okuldaki bütün arkadaşlarımı gözden geçirdim. Kala kala elimdeki listede; kalın gözlüklü, utangaç, güleç yüzlü bir arkadaşım kaldı.

5. Metne göre, aşağıdakilerden hangisi çocuğun arayıp bulduğu arkadaşın özelliklerinden değildir?

A. Güler yüzlü ve utangaç bir çocuk

B. Gururlu ve kendini beğenmiş biri

C. Çok kitap okuyan, bilgili bir çocuk

D. Sevinçlerini, üzüntülerini, duygu ve düşüncelerini paylaşabileceği biri

Koyunlar, kuzular, kuşlar, sinekler, kelebekler, arılar, kediler... Hayvanları çok seviyoruz. Çevremizi temizliyor ve güzelleştiriyorlar. Onları gördüğümüz zaman yaşama sevinciyle doluyoruz. "Dünya ne güzel yaratılmış, her şey ne güzel!" demek geçiyor içimizden.

Evet, dünyamız çok güzel ama uzaylıları bilmiyorum. Bütün iddialara rağmen onlar hâlâ gelmediler. Dünyalı dostlarımızı tanımak ve sevmek yerine, uzaydan gelecek konukları bekliyoruz.

6. Aşağıdakilerden hangisi, yazarın ortaya attığı fikirlerden birisi değildir?

A. Uzaydan gelecek misafirleri beklemek yerine, dünyalı dostlarımızı tanıyıp sevmeliyiz.

B. Hayvanlar olmasaydı, dünyanın güzel yaratıldığından söz edemezdik.

C. Çevreyi temizleyip güzelleştirdikleri için hayvanları seviyoruz.

D. Hayvanları görünce, yaşama sevinciyle dolmaktayız.

Öğretmenlerimi seviyorum. Hepsi başka türlü iyi.Kimi güler yüzlü iyi. Kimi çok bilen iyi, kimi de çok ciddî iyilerden. Bazen azarlandığım oluyor tabi. Ama neyse ki öğretmenlerim çabuk unutuyorlar. Ellerindeki kâğıtlardan, kitaplardan bir şeyler anlatıyor ve konuları yetiştirmeye çalıştıklarını söylüyorlar. Öğrenmemiz gereken çok şey varmış. Meselâ hayat bilgisi bunların başında geliyor. Ben evrenin sırlarını, yıldızların ötesini, gerçek hayatın bilgisini merak ediyorum.

7. Parçaya göre, aşağıdakilerden hangisinin doğruluğundan söz edilemez?

A. Çocuk, bütün öğretmenlerini iyi yanlarıyla düşünüp sevmektedir.

B. Çocuğun, öğretmenlerini az sevdiği bellidir.

C. Öğretmenler konuları yetiştirmek için gayret etmektedirler.

D. Çocuğun öğrenmek istediği şey, onun zihninde tasarladığı gerçek hayatın bilgisidir.

Filizlenen şu tohumlar,
Çiçekler, kuşlar, meyveler,
Desen desen kelebekler,
Seni hatırlatır Rabbim.

8. Yukarıdaki dörtlükte bize Rabbimizi hatırlatan varlıklardan söz edilirken, aşağıdakilerden hangisine yer verilmemiştir?

A. cansız varlıklara

B. çiçekli bitkilere

C. kanatlı hayvanlara

D. çimlenen tohumlara

Gökyüzündeki bulutlar,
Gezegenler ve yıldızlar,
Sevginden ağlayan gözler,
Seni hatırlatır Rabbim.

9. Yukarıdaki dörtlükte bize Allah'ı hatırlatan varlıklar ifade edilirken, zihnimizde oluşan canlı hangisidir?

A. hoş kokulu bir çiçek

B. sevimli bir hayvan

C. duygulu bir insan

D. bir hücreli canlılar

Kışın kuru sandığımız fidana,
Baharda kim yeşillikler giydiriyor?
Bülbül öter, yuva yapmış, ormana,
Bu sadayı, acep ona kim verir?

10. Sizce, yukarıdaki dörtlüğün ana duygu ve düşüncesi nedir?

A. Bülbülün ötüşündeki güzellik

B. Tabiattaki varlıkların ve olayların mutlaka bir yaratıcısı olduğu

C. Ağaçların kıştaki ve bahardaki görünüşleri birbirinden farklıdır.

D. Orman, yeşillikler ve bülbüller insanı neşelendiren varlıklardır.

Allah'ım,
Senden sonra
En çok
Peygamberimi
Sevdiğimi söylesem
Kıskanmaz değil mi annem?

11. Yukarıdaki dörtlüğe göre, şair en çok kimi seviyormuş?

A. Annesini

B. Peygamber Efendimizi

C. Allah'ı

D. Kur'ân-ı Kerîm'i

Bende ne çok şey varmış,
Say say saymakla bitmez...
"Vücut" bir fabrikaymış,
Hep üretir, eksiltmez.

12. Yukarıdaki dörtlükte, "vücudumuz" neye benzetilmiştir?

A. saraya

B. makineye

C. fabrikaya

D. bilgisayara

Yıldızlı, sakin, ılık bir temmuz gecesiydi. Geniş ırmaktan yükselen sis, serinletiyordu bizi. Gecenin sessizliğinde bir balık, hafif bir şırıltıyla sudan dışarı atlıyor, gene derine dalıyordu. O delikanlı ile ben oturmuş, Allah'ın dünyasının güzelliğinden, yüce sırrından söz ediyorduk. Bütün böcekler, karıncalar, arılar akılları olmadığı hâlde, insanı şaşırtacak bir mükemmellikle yollarını biliyorlardı. İlâhî sırrın en yüce deliliydi bu.

DOSTOYEVSKİ

(DİKKAT! 33. VE 34. SORULARI, YUKARIDAKİ METNE GÖRE CEVAPLANDIRINIZ.)

13. Sizce yukarıdaki metne en uygun başlık aşağıdakilerden hangisidir?

A. Bir Temmuz Gecesi

B. Dalgıç Balıklar

C. Tabiattaki İlâhî Sırlar

D. Yol Bulma Teknikleri

14. Parçaya göre, ilâhî sırrın en yüce delili nedir?

A. Gecenin sessizliğinde ırmaktan yükselen sis

B. Arıların, mükemmel bir gıda olan balı yapmaları

C. Balıkların mükemmel yüzmeleri sırasında sudan çıkıp tekrar dalabilmeleri

D. Akılları olmadığı hâlde hayvanların yollarını en iyi şekilde bulabilmeleri

Bir imtihan salonu,
Şu dünyamız çocuklar.
Çalışmak, başı sonu,
Herkesin görevi var.

15. Yukarıdaki dörtlükte "dünyamız" neye benzetilmiş?

A. Çalışma yerine

B. İmtihan salonuna

C. Askerî kışlaya

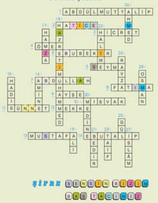
D. Okula

Bulmaca Çözümleri

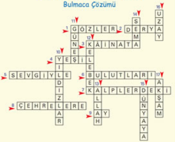
2. Bölüm, Güzel Davranış Bulmaca Çözümü



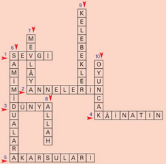
1. Bölüm, Sevgili Peygamberim Bulmaca Çözümü



2. Bölüm, Bir Çift Küçük Pencere Bulmaca Çözümü



2. Bölüm, Allah Bizi Çok Seviyor Bulmaca Çözümü



OKUMAYI SEVDİREN TEST CEVAP ANAHTARI

1.D - 2.B - 3.A - 4.A - 5.B - 6.B - 7.B - 8.A
9.C - 10.B - 11.C - 12.C - 13.C - 14.D - 15.B